

Antonio Maiorana / Timea Rutsch

UN VIAGGIO INDIMENTICABILE

EGY FELEJTHETETLEN UTAZÁS

ROMA

Un viaggio indimenticabile

Roma

Egy felejthetetlen utazás

Róma

A könyv használatához

Ezt a könyvet azért készítettük, hogy olasz tanulásodat még színesebbé, élvezetesebbé tegyük. A nyelv tanulása közben elérkezel arra a pontra, amikor már rengeteg mindent tudsz, igazán sok mindent megértesz, de azon veszed észre magad, hogy az olasz kissé másképp gondolkodik, mondat szerkezetei és kifejezésmódjai különböznek a magyartól és Te még magyarul gondolkodsz, amikor olaszul szeretnéd kifejezni gondolataid.

Ennek az „akadálynak” a leküzdésére írtuk ezt a történetet, amit tükörfordításban azonnal megtalálsz az olasz szöveg mellett magyarul, hogy biztosítsuk a teljes megértést, és ezáltal az áramvonalas fejlődést.

A fordítás óriási segítség, de ennek ellenére fel szeretném hívni a figyelmedet arra, hogy számtalanszor előfordul, hogy nem lehet az egyes mondatokat szó szerint lefordítani, mert magyartalanná, érthetlenné válna a szöveg. Ezért ajánlom a szótár használatát az egyes ismeretlen szavak letisztázásához, elsajátításához. Ha így teszel hamarosan tudásod ugrásszerűen gyarapodni fog!

Itt az idő, hogy belevágj!

Prima tappa: Roma

Introduzione

Sin da bambina ho pensato all'Italia come a una terra magica, un luogo di avventure e di opere artistiche.

Studiando la storia del Belpaese, mi sono resa conto che secolo dopo secolo le opere d'arte e i monumenti hanno reso l'Italia un posto unico al mondo.

Tra i banchi di scuola ho trascorso ore a pensare all'imponenza del Colosseo, all'unicità della Torre di Pisa, alla maestosità della Reggia di Caserta, al fascino del Duomo di Milano e alla meraviglia delle opere di Michelangelo.

È infatti risaputo che l'Italia è il Paese che ha il maggior numero di siti riconosciuti come Patrimonio Mondiale dell'Umanità dall'UNESCO (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization - Organizzazione delle Nazioni Unite per l'Educazione, la Scienza e la Cultura).

Ora che vivo in questo Paese, mi rendo conto che ciò che è scritto sui libri di storia non è sufficiente a far comprendere cultura e tradizioni diverse che si fondono in questa penisola.

Első állomás: Róma

Bevezetés

Már gyerekkoromban úgy gondoltam Olaszországra, mint egy varázslatos földre, egy kalandos és művészeti alkotásokkal teli helyre.

A Belpaese (Széppország) történelmének tanulása során arra jöttem rá, hogy évszázadról évszázadra a műalkotások és a műemlékek Olaszországot egyedülálló helyé tették a világon.

Az iskolapadban órákat töltöttem el a Colosseum nagyszerűségére, a pisai torony egyediségére, a casertai királyi palota fenségességére, a milánói dóm varázsára és Michelangelo műalkotásainak csodájára gondolva.

Köztudomású tény, hogy Olaszország rendelkezik a legtöbb, az UNESCO (Egyesült Nemzetek Nevelésügyi, Tudományos és Kulturális Szervezete) által világörökséggé nyilvánított helyszínnel.

Most, hogy ebben az országban élek, egyre csak azt tapasztalom, hogy a történelemtudományokban írt adatok nem elegendők arra, hogy megismertessék a félszigeten egybeolvadt különböző kultúrákat és hagyományokat.

Ogni città è spettacolare e ogni luogo ha una tradizione particolare.

Anche se la lingua italiana è una, esistono molti dialetti e molti accenti differenti. Sembra strano, ma la stessa parola detta da un milanese (persona nata a Milano) non è uguale se detta da un siciliano (persona nata in Sicilia) o da un napoletano (persona nata a Napoli) o da un romano (persona nata a Roma), ecc...

In questo racconto accompagnerai Maria, protagonista di fantasia, a visitare la città eterna: Roma.

Maria è ungherese e Roma rappresenta la prima città italiana che va a visitare. All'inizio del viaggio incontra un ragazzo italiano con cui condivide diverse avventure.

Ti auguro una buona lettura.

Timea

Minden város lenyűgöző, és minden hely saját hagyománnyal rendelkezik.

Jóllehet egy olasz nyelv van, mégis sok dialektus és számos különböző kiejtés létezik. Furcsának tűnik, de ugyanaz a szó egy milánói szájból (Milánóban született személy) nem ugyanúgy hangzik, mintha egy szicíliai (Szicíliában született személy), vagy egy nápolyi (Nápolyban született személy), vagy egy római (Rómában született személy) stb. mondaná.

Ebben a történetben el fogod kísérni kitalált főszereplőnket, Máriát Rómába, aki meglátogatja az örök várost.

Mária magyar lány és Róma számára az első olasz város, amit elmegy meglátogatni. Útja elején találkozik egy olasz fiúval, akivel különböző kalandokat él át.

Jó olvasást kívánok!

Tímea

Capitolo 1

Arrivo a Roma

È il 13 luglio e Maria si laurea in lingue e letterature straniere. Presenta una tesi sulla cultura italiana. Ha studiato moltissimi libri ed è sicura di conoscere tutto sull'Italia e sugli italiani. Ha trascorso tante ore a esercitarsi sulla pronuncia corretta e adesso si sente pronta ad affrontare il suo primo viaggio in Italia.

A fine cerimonia i suoi genitori le regalano un viaggio di una settimana a Roma. Non può essere altrimenti.

Per 5 anni Maria ha fatto vedere alla madre e al padre le fotografie del Colosseo, dei Fori imperiali, del Pantheon, di Piazza di Spagna, del Vaticano, ecc... Hanno visto quelle fotografie così tante volte che credono di esserci già stati.

Maria è così contenta del regalo che decide di partire subito. Non vuole perdere tempo. Finalmente il suo sogno si può realizzare! Toccherà con mano pietre millenarie e si troverà nei luoghi in cui sono state decise le sorti dell'Impero Romano.

Così conferma il biglietto aereo, prenota l'albergo e inizia un viaggio sorprendente.

Első fejezet

Rómába érkezés

Július 13.: Mária lediplomázik olasz nyelv és irodalom szakon. Szakdolgozatát az olasz kultúráról írja. Nagyon sok könyvet áttanulmányozott, és biztos abban, hogy mindent tud Olaszországról és az olaszokról. Sok órát töltött el a helyes kiejtés gyakorlásával, és most késznek érzi magát arra, hogy nekivágjon első olaszországi útjának.

Az ünnepély végén szülei egy egyhetes római utat ajándékoznak neki. Nem is lehet ez másként. Mária 5 éven keresztül mutatott fényképeket édesanyjának és édesapjának a Colosseumról, a császári fórumokról, a Pantheonról, a Spanyol térről, a Vatikánról stb ... Olyan sokszor látták azokat a képeket, hogy azt hiszik, már voltak is ott.

Mária annyira örül az ajándéknak, hogy úgy dönt, azonnal útnak indul. Nem akar időt vesztegetni. Álma végre valóra válhat! Saját kezével érint majd meg többezer éves köveket, és olyan helyeken találja majd magát, ahol a Római Birodalom sorsa dőlt el.

Visszaigazolja a repülőjegyet, szobát foglal egy szállodában és csodálatos utazása kezdetét veszi.

Saluta i genitori all'aeroporto di Budapest e s' imbarca sul volo Alitalia per Roma Fiumicino.

“Non ci posso credere! Vado in Italia!” ripete tra sé e sé Maria.

Prima di decollare, prende posto al centro dell'aereo e sente intorno a sé più persone che parlano italiano. Anche vicino a lei c'è un ragazzo che legge un libro scritto in italiano.

È così interessata a quel libro che si avvicina sempre di più al ragazzo e con la testa tocca la sua spalla.

“Ops... Scusa, mi dispiace ...” dice Maria con la faccia tutta rossa dalla vergogna.

“Non preoccuparti” risponde il ragazzo. “Sei interessata a questo libro?”

“Non esattamente ... Ho visto che è scritto in italiano e mi ha incuriosito” risponde Maria.

“Capisco. È la prima volta che vai in Italia?” chiede il ragazzo.

“Sì! Sono molto emozionata! L'Italia deve essere magnifica e Roma è la città più bella del mondo!” replica Maria.

Elköszön a szülőktől a budapesti repülőtéren és felszáll az Alitalia Róma Fiumicinoi járatára.

„Nem tudom elhinni! Olaszországba megyek!” — ismétli magában Mária.

Mielőtt felszállna a gép, helyet foglal a repülő közepén. Maga körül több embert hall olaszul beszélni. Mellette is egy srác ül, aki olasz nyelven írt könyvet olvas.

Annyira érdekli az a könyv, hogy egyre közelebb hajol a fiúhoz, és fejével megérinti a vállát.

„Hoppá ... bocs, sajnálom...” — mondja Mária szégyentől elvörösödött fejjel.

„Ne aggódj” — válaszol a fiú. „Érdekel ez a könyv?”

„Nem ... csak láttam, hogy olaszul van írva, és erre lettem kíváncsi” — válaszol Mária.

„Értem. Most mész először Olaszországba?” — kérdezi a srác.

„Igen! Nagyon izgatott vagyok! Olaszországnak csodálatosnak kell lennie és Róma a világ legszebb városa!” — válaszol Mária.

Il ragazzo sorride e dice: “È vero, Roma è una bellissima città. Ci vivo da 5 anni. Ho frequentato l’università “La Sapienza” e mi sono laureato 2 mesi fa in Economia. Sono venuto a Budapest per festeggiare con i miei amici. A proposito, io sono Andrea. È un piacere viaggiare assieme a te.”

La ragazza arrossisce di nuovo e si presenta. Poi continuano a parlare per tutto il viaggio.

Il tempo passa velocissimo quando si è in buona compagnia, infatti dopo poco l’aereo inizia a scendere di quota. Dal finestrino si vedono i colli di Roma e l’aeroporto si avvicina sempre di più. Ancora il tempo di fare due chiacchiere e l’aereo è atterrato.

Maria e Andrea scendono assieme dall’aereo e ad attenderli c’è una fantastica giornata di sole. La temperatura è di 28 gradi centigradi, ma un piacevole venticello sfiora la pelle di Maria.

“Non ci posso credere!” urla Maria. “Sono a Roma!!!” e istintivamente abbraccia il suo compagno di viaggio. Quando si accorge di quello che ha appena fatto indietreggia e chiede scusa, ma Andrea invece ne è felice e l’accompagna fino alla zona “ritiro bagagli”.

A fiú mosolyog és azt mondja: „Ez így igaz, Róma nagyon szép város. 5 éve élek ott. A 'La Sapienza' egyetemre jártam, és 2 hónapja diplomáztam közgazdaságtanból. A barátaimmal Budapestre jöttem megünnepelni a diplomámat. Aproposó, Andrea vagyok. Nagyon örülök, hogy veled utazhatok.”

A lány újra elvörösödik és bemutatkozik. Azután tovább beszélgetnek egész úton.

Az idő nagyon gyorsan telik, amikor jó társaságban van az ember, és a repülő rövidesen megkezdí a leszállást. Az ablakból Róma dombjai látszanak, és a repülőtér egyre közeledik. Még van egy kis idő a csevegésre amíg a repülő le nem landolt.

Mária és Andrea együtt szállnak le a gépről, egy ragyogó nap fogadja őket. 28 fok van, de kellemes szellő simogatja Mária bőrét.

„Nem tudom elhinni!” — kiált fel Mária. „Rómában vagyok!!!” és ösztönösen átöleli útitársát. Amikor ráébred arra, hogy mit tett éppen, visszahőköl és bocsánatot kér, de Andrea örül neki és elkíséri egészen a poggyászkidóig.

Andrea ha solo un bagaglio a mano e quindi prosegue con i suoi amici verso l'uscita dell'aeroporto. Prima, però, chiede il numero di telefono di Maria e il nome dell'hotel in cui soggiornerà.

Andreának csak egy kézipoggyásza van, így továbbhalad barátaival a repülőtér kijárata felé. De előtte elkéri Mária telefonszámát és a hotel nevét, amelyben meg fog szállni.

Capitolo 2

Ma come parlano?

Maria attende impaziente il suo bagaglio e dopo 15 minuti finalmente si attiva il nastro trasportatore.

Osserva con attenzione tutte le valigie che passano davanti a lei e finalmente ecco l'unica valigia rosa con fiori bianchi! È la sua!

La prende e inizia il percorso per uscire dall'aeroporto. Attraversa la dogana ed è finalmente fuori dalla struttura. L'aeroporto di Fiumicino è molto più grande di quello di Budapest e non sa proprio come fare ad arrivare in città.

Ecco un ufficio informazioni. Maria chiede come arrivare in centro città all'hotel Fori Imperiali e ottiene tutte le indicazioni segnate su una mappa. Compra il biglietto del treno e un abbonamento settimanale per la metropolitana.

Dopo aver ringraziato, arriva velocemente alla stazione ferroviaria che collega l'aeroporto con la stazione Termini di Roma e prende il primo treno in partenza.

2. Fejezet

De hogy beszélnek?

Mária türelmetlenül várja a bőröndjét, 15 perc után végre beindul a poggyász szállítószalag.

Figyelemmel követ minden bőröndöt, amely elhalad előtte, majd az egyetlen rózsaszín bőrönd fehér virágokkal is feltűnik végre! Ez az övé!

Kézbe veszi, és útnak ered a repülőtér kijárata felé. Áthalad a vámon, és végre kijut az épületből. Fiumicino repülőtere sokkal nagyobb, mint Budapesté, és fogalma sincs arról, hogyan jut el a városba.

Megpillant egy információs irodát. Mária megkérdezi, hogyan jut el a városközpontba a Fori Imperiali Hotelbe, és megkap minden útbaigazítást egy térképen megjelölve. Vonatjegyet, heti metró- és buszbérletet vesz.

Megköszöni, majd hamar eljut arra a vasútállomásra, amely összeköti a repülőtérrel Róma Termini pályaudvarral, és felszáll az első induló vonatra.

Ci vogliono 32 minuti per arrivare e Maria ne approfitta per ascoltare le persone parlare italiano.

Si avvicina a due giovani ragazze e cerca di capire di cosa parlano. Inizialmente non comprende assolutamente nulla e pensa che si tratti di straniere, ma c'è qualcosa di familiare nelle loro parole. Continua ad ascoltare in silenzio e finalmente alcune parole sono più chiare. Maria va in panico e pensa: "Ma perché non capisco bene quello che dicono? Possibile che dopo anni di studio non riesco a capire le parole italiane? Eppure con Andrea non ho avuto difficoltà".

A un certo punto un signore chiede informazioni alle due ragazze e loro rispondono gentilmente in perfetto italiano. L'accento non è certamente quello che ha imparato Maria a scuola, però le parole sono di nuovo comprensibili. Ma cosa succede?

Maria, distratta da questi pensieri, non si accorge di aver calpestato il piede di una signora che urla: "Aò... Ndò vai? Ma che stai a fa'?"

(Hey ... Dove vai? Ma cosa fai?).

Maria capisce di aver pestato il piede della signora e dice: "Scusi! Mi dispiace tanto!". Dopo si sposta, si siede e comincia a chiedersi: "Ma cosa ha detto la signora? ... Non ho capito una parola! Perché non capisco nulla?" Comincia a mettere in dubbio tutto quello che ha studiato.

A vonat 32 perc alatt megérkezik, és Mária kihasználja az alkalmat, hogy hallgassa az embereket olaszul beszélni.

Két fiatal lány közelébe megy, és igyekszik megérteni beszélgetésüket. Az elején abszolút semmit nem ért, és azt gondolja, hogy külföldiek, de hát mégis van valami ismerős a beszédükben. Csendben tovább hallgatja őket, és végre érthetőbbé válik számára néhány szó. Mária pánikba esik, és azt gondolja: „De hát miért nem értem könnyen beszédüket? Lehetséges, hogy többéves tanulás után nem értem az olasz szavakat? Márpedig Andreával nem voltak nehézségeim.”

Egyszer csak egy úr információt kér a lányoktól, és ők udvariasan, tökéletes olaszszággal válaszolnak. A kiejtés természetesen nem olyan, mint amit Mária az iskolában tanult, de a szavak újra érthetőek számára. De hát mi történik?

Mária, ezekben a gondolatokba merülve, nem veszi észre, hogy rálépett egy hölgy lábára, aki felkiált: „Aò ... Ndò vai? Ma che stai a fa?” (Hé ... Hova mész? Mit csinálsz?).

Mária rádöbben, hogy rálépett a hölgy lábára, és azt mondja: „Elnézést! Nagyon sajnálom!” Azután arrébbmegy, leül és felteszi magának a kérdést: „De mit mondott a hölgy? ... Egy szót sem értettem belőle! Miért nem értek semmit?” Elkezd kétségbe vonni mindazt, amit tanult.

Finalmente arriva alla stazione Termini. Per andare al Colosseo deve prendere la metropolitana linea B. Nella mappa nota che non si trova molto lontano, ma è stanca e preferisce non andare a piedi. Segue quindi le indicazioni per la linea B, arriva alla piattaforma e prende il treno. Deve scendere alla seconda fermata, ma alla prima sosta nota che c'è qualcosa che non va. Dovrebbe essere alla fermata "Cavour" e invece si trova a "Pretorio". Come è possibile? È sicura d'aver preso il treno giusto.

Il cuore le batte velocemente e ha un senso di grande confusione. Poi guarda la mappa e capisce che ha preso il treno in direzione contraria. Scende alla fermata successiva e questa volta decide di chiedere informazioni:

"Scusi signora, dovrei andare al Colosseo, mi sa dire che treno devo prendere?"

La signora le sorride e risponde: "Sali le scale, attraversa il corridoio interno e scendi dall'altra parte. Lì trovi il treno che ti porta al Colosseo".

"Grazie mille" risponde soddisfatta Maria che ha capito le indicazioni senza difficoltà. A quel punto, con grande curiosità, chiede ancora alla signora:

"Mi scusi, lei è molto gentile. Le posso fare un'altra domanda?"

Végre megérkezik a Termini pályaudvarra. A Colosseumhoz a „B” jelű metróvonalra kell felszállnia. A térképen látja, hogy nincs nagyon messze, de fáradt, nincs kedve gyalog menni. Így hát követi az útmutatásokat a „B” vonal irányába, megérkezik a peronra, és felszáll a metróra. A második megállónál kell leszállnia, de az elsőnél észreveszi, hogy valami nincs rendben. „Cavour” megállónál kellene lennie, azonban „Pretorio”-nál van. Hogy lehetséges ez? Biztos abban, hogy jó metróra szállt.

Szíve gyorsan ver, és nagyon zavarodottan érzi magát. Azután ránéz a térképre, és rájön, hogy rossz irányba indult el. Leszáll a következő megállónál, és ezúttal úgy dönt, hogy útbaigazítást kér:

„Elnézést hölgyem, a Colosszeumhoz kellene eljutnom, meg tudja nekem mondani, hogy melyik metróra kell felszállnom?”

A hölgy elmosolyodik és válaszol: „Menj fel a lépcsőn, végig a belső folyosón és le a másik oldalon. Ott találod azt a metrót, amely elvisz a Colosseumhoz.”

„Ezer köszönet” — válaszol elégedetten Mária, aki nehézség nélkül megértette az eligazítást. Így nagy kíváncsisággal még megkérdezi a hölgytől:

„Elnézést kérek, Ön nagyon kedves. Kérdezhetek még egyet?”

“Certamente” risponde la signora.

“Io sono ungherese ed è la prima volta che vengo in Italia. Ho notato che molte persone parlano un italiano un po’ strano per me. C’è una spiegazione per questo? Comincio a pensare che ho studiato tante cose sbagliate, però le parole pronunciate da lei le ho capite tutte. Ho un po’ di confusione.”

La signora inizia a ridere e poi dice: “Oh povera ragazza ... Non c’è nulla di sbagliato in quello che hai imparato, ma in Italia la pronuncia non è uguale dappertutto. A Roma abbiamo una pronuncia particolare e alcuni romani tra loro parlano un dialetto che si chiama Romanesco. Alla pronuncia devi solo abituarti e sono sicura che poi ti piacerà; il Romanesco a volte non lo capisco neppure io, ma non lo sentirai spesso.”

“È veramente gentile signora! Queste cose non le ho mai studiate a scuola. Adesso mi sento meglio perché so che posso farmi capire. Per un attimo ho creduto di parlare in modo sbagliato” replica Maria.

“Il tuo italiano è ottimo, complimenti! Se non capisci qualche parola è solo perché devi abituarti alla pronuncia del posto. Poi sarà tutto più facile.”

“Grazie, grazie di cuore signora! Buona giornata!” ribatte la ragazza.

„Hogyne” — válaszol a hölgy.

„Magyar vagyok, és első alkalommal vagyok Olaszországban. Arra lettem figyelmes, hogy sokan kissé furcsán beszélnek, szerintem. Van erre magyarázat? Már kezdem azt gondolni, hogy sok helytelen dolgot tanultam, de az Ön által kiejtett szavakat mind megértettem. Kicsit össze vagyok zavarodva.”

A hölgy nevetni kezd és azután azt mondja: „Oh, szegény lány ... Nincs semmi rossz abban, amit tanultál, csak Olaszországban nem mindenhol ugyanaz a kiejtés. Rómában sajtószerű a kiejtésünk, és néhány római „romanesco” (római) nyelvjárásban beszél egymáshoz. Csak hozzá kell szoknod a kiejtéshez, és biztos vagyok benne, hogy tetszeni fog. A római nyelvjárást néha én sem értem, de nem fogod sűrűn hallani.”

„Ön igen kedves, hölgyem!” — Ilyen dolgokat soha nem tanultam az iskolában. Most már jobban érzem magam, mert tudom, hogy meg tudom értetni magam. Egy pillanatra azt hittem, hogy rosszul beszélek.” — felel Mária.

„Olaszod kitűnő, elismerésem! Ha nem értesz néhány szót, az csak azért van, mert hozzá kell szoknod a hely kiejtéséhez. Aztán minden könnyebb lesz.”

„Köszönöm, szívből köszönöm, hölgyem! Szép napot!” — válaszol a lány.

“Figurati, buona vacanza!” conclude la signora.

Maria segue le indicazioni e giunge all’altro lato dei binari. Arriva il treno e, dopo 4 fermate, ecco quella del Colosseo. Maria scende ed esce dalla stazione.

Appena giunge in superficie, rimane con gli occhi sgranati di fronte alla maestosità del Colosseo. L’emozione è così forte che la valigia cade a terra. C’è spazio solo per una parola: “Wow!”

Tutta la storia che Maria ha studiato sui libri si trasforma in immagini che le passano davanti senza sosta. Vede i centurioni (ufficiali dell’esercito romano), la folla che entra nel Colosseo, la piazza piena di gente, gli schiavi legati ai carri e i gladiatori pronti a combattere. Una lacrima di gioia scende lungo le guance rosa e un enorme sorriso risplende sul suo viso.

Maria prende nuovamente la valigia, è molto stanca e decide che, per gustare meglio la sua permanenza a Roma, la prima cosa da fare è andare in albergo, sistemarsi e riposarsi per essere nel pieno delle forze. Le giornate saranno lunghe e piene di posti da visitare.

L’albergo si trova a 300 metri e in meno di 5 minuti arriva a destinazione.

„Nincs mit, szép vakációt!” – mondja végül a hölgy.
Mária követi az útbaigazítást, és eljut a vágány másik oldalára.
Megérkezik a vonat és négy megálló után íme a Colosseum megállója. Mária leszáll, és kimegy az állomásról.

Ahogy a felszínre érkezik, kimeresztett szemekkel megcsodálja a Colosseum fenségességét. Olyan erős érzelem tölti el, hogy bőrdöngje a földre esik. Csak annyit tud mondani: „Wow!”

Az egész történelem, amit Mária a könyvekből tanult, megelevenedik képek formájában, és ezek megállás nélkül haladnak el a szeme előtt. Látja a centuriokat (ókori római hadsereg tisztjei), a Colosseumba tóduló tömeget, az emberekkel teli teret, a szekérhez bilincselts rabszolgákat és a harcra kész gladiátorokat. Egy örömkönnny folyik le a rózsaszín orcáján, és egy hatalmas mosoly tündököl az arcán.

Mária újra felveszi a bőrdöngőt, nagyon fáradt, és úgy dönt, hogy ahhoz, hogy a legjobban élvezze római tartózkodását, először elmegy a szállodába, berendezkedik és lepihen, hogy teljesen feltöltődjön energiával. A napok hosszúak lesznek és rengeteg látnivaló várja.

A szálloda 300 méterre van, és kevesebb mint 5 perc alatt megérkezik úticéljához.

Non è un hotel di lusso, ma si presenta molto bene. La cosa più importante è che si trova in un posto facile da raggiungere e il personale è simpatico e molto attento alle necessità dei clienti.

Maria si trova subito a suo agio. Il receptionist le dà il benvenuto, le fornisce la chiave elettronica e l'accompagna alla sua camera.

Maria dispone i suoi vestiti nell'armadio, sistema i suoi oggetti nella camera e nel bagno e poi si sdraia sul letto. Invia un messaggio ai genitori informandoli del suo arrivo in hotel e poco dopo si addormenta.

Nem egy luxus hotel, de nagyon jól néz ki. Ami a legfontosabb, hogy egy könnyen megközelíthető helyen található, illetve a személyzet szimpatikus és nagyon odafigyelnek a vendégek igényeire.

Mária azonnal otthon érzi magát. A recepciós üdvözli, átadja neki az elektronikus kulcsot és elkíséri a szobájához.

Mária elhelyezi a ruháit a szekrényben, elrendezi a cuccait a szobában és a fürdőszobában, azután lefekszik az ágyra. Küld egy sms-t a szüleinek, amelyben értesíti őket a megérkezéséről, és rövid időn belül elalszik.

Capitolo 3

Una splendida serata

Il sonno profondo di Maria viene interrotto dopo circa due ore dallo squillo del suo cellulare.

Aprire gli occhi e afferra velocemente lo smartphone. Crede che qualcuno la chiami dall'Ungheria, invece appare un numero italiano.

“Pronto” dice Maria.

“Ciao Maria, sono Andrea. Ci siamo incontrati stamattina in aereo” risponde la voce amica.

“Ah, sì! Ciao Andrea. Come stai?” replica Maria.

“Benissimo, grazie. Sono arrivato a casa e ho pensato che magari ti andrebbe di venire a cena con me e i miei amici questa sera. Siamo in 9, 4 ragazze e 5 ragazzi. Abbiamo prenotato in una bella pizzeria. Che ne dici di unirti a noi?” continua il ragazzo.

“Veramente non saprei... Non ti conosco bene. Non sono abituata...” afferma Maria.

“Capisco, ma non devi preoccuparti. Tu sei qui per scoprire Roma, vero?”

3. Fejezet

Egy pompás este

Mária mély álmát körülbelül két óra után mobiltelefonjának csörgése szakítja meg.

Kinyitja a szemét, és gyorsan megragadja okostelefonját. Azt hiszi, hogy Magyarországról hívja valaki, azonban egy olasz szám jelenik meg.

„Halló” — mondja Mária.

„Szia Mária, Andrea vagyok. A repülőn találkoztunk ma reggel.” — válaszol egy barátságos hang.

„Ah, igen! Szia, Andrea. Hogy vagy?” — válaszol Mária.

„Nagyszerűen, köszönöm. Hazaérkeztem, és arra gondoltam, hogy talán lenne kedved velem és a barátaimmal ma este vacsorázni menni. Kilencen vagyunk, négy lány és öt fiú. Egy klassz pizzériában foglaltunk helyet. Van kedved velünk jönni?” — folytatja a srác.

„Nem is tudom ... Alig ismerlek. Nem szokásom ...” — állítja Mária.

„Megértelek, de nem kell aggódnod. Azért vagy itt, hogy felfedezd Rómát, igaz?”

Io sarò il tuo cicerone. Ti farò vedere la città in lungo e in largo nei prossimi giorni, ma solo se stasera esci con me” insiste il giovane.

“Beh, in fondo sono qui per divertirmi, no?”

Va bene! Ma io non so come fare a raggiungerti” risponde Maria.

“Non preoccuparti, passo io dal tuo hotel alle 20:00 in punto. Tra due ore, ok?” dice Andrea.

“Va bene, ti aspetto” conclude Maria eccitata per l'appuntamento. Ha due ore di tempo per prepararsi e vuole fare bella figura. Si alza dal letto, toglie la biancheria intima e fa scorrere l'acqua nella vasca per fare un bel bagno caldo rigenerante. Si immerge nell'acqua e inizia a pensare che forse non è sicuro uscire di sera con persone che neppure conosce. A questo pensiero un brivido le attraversa il corpo, ma poi i cattivi pensieri svaniscono per lasciare posto a positività e desiderio di avventura. Ha sognato per anni un viaggio a Roma e non vuole dire di no a nessuna buona occasione. Il suo viaggio deve essere un'avventura, non un modo noioso di osservare cultura e paesaggi. È disposta a rischiare pur di vivere un'esperienza indimenticabile!

Dopo 20 minuti rilassanti, Maria esce fuori dalla vasca e si asciuga per bene. Prende la trousse e si trucca in modo leggero ma piacevole. Sistema i capelli lunghi e lisci e poi... il grande dilemma del vestito.

Én leszek az idegenvezetőd. Keresztül-kasul megmutatom neked a várost a következő napokban, de csak ha ma este eljössz velem.” — erősködik az ifjú.

„Hát, végtére is, azért vagyok itt, hogy jól érezzem magam, nem?” — válaszol Mária. „Oké. De nem tudom, hogyan jutok el hozzád.”

„Ne aggódj, pontban 20 órakor jövök érted a hotelbe. Két óra múlva, rendben?” — mondja Andrea.

„Jól van, várlak.” — mondja végül Mária. Izgatott a találka miatt. Két órája van elkészülni, és jó benyomást akar kelteni. Felkel az ágyból, leveti az alsóneműt, és vizet enged a kádba, hogy egy jó meleg regeneráló fürdőt vegyen. Vízbe merül, és azon kezd gondolkodni, hogy mégsem kellene neki olyan emberekkel szórakozni menni, akiket nem is ismer. Erre a gondolatra teste összerezzen, de aztán a negatív gondolatok eltűnnek, hogy helyet hagyjanak a pozitívumoknak és a kalandváagnak. Éveken keresztül álmodozott egy római utazásról, és nem akar nemet mondani semmilyen jó alkalomra. Ennek az útnak kalandnak kell lennie, és nem a kultúra és a vidék unalmas megfigyelésének. Hajlandó kockáztatni, csak hogy egy felejthetetlen élményben legyen része!

20 pihentető perc után Mária kilép a kádból, és jól megtörölközik. Előveszi neszeszerét, és enyhén, de tetszetősen kisminkeli magát. Megigazítja hosszú, sima haját, azután ... a ruha kiválasztása nagy fejtörést okoz.

Quale indossare? È sempre un problema. Una serata in pizzeria però richiede un vestito casual e quindi decide di indossare un pantalone un po' attillato e una maglietta con girocollo largo.

Il tempo passa velocemente e alle 20:00 in punto giunge una chiamata dalla reception. Andrea è arrivato.

Maria non vuole mostrare troppo entusiasmo per l'appuntamento e se la prende comoda. Scende dopo alcuni minuti e quando vede Andrea lo saluta in modo un po' distaccato.

Lui però non può fare a meno di notare la sua bellezza e non si trattiene certamente dal farle un complimento: "Sei incantevole e io sono veramente felice di uscire con te questa sera." Le prende la mano destra e la poggia sulle sue labbra.

Maria arrossisce e il suo cuore inizia a battere più velocemente. Nessuno ha mai fatto questo gesto per lei. Si sente avvolta da una nuvola di ammirazione e a malapena riesce a dire: "Grazie" con evidente piacevole imbarazzo.

Andrea la prende per mano e la porta fuori dall'hotel. La sua auto è parcheggiata a pochi metri e lui le apre lo sportello.

Mit húzzon fel? Ez mindig probléma. Egy pizzériában eltöltött estéhez egy casual ruha illik, így egy enyhén testhezálló nadrág és egy nagy nyakkivágású póló mellett dönt.

Az idő gyorsan telik, és pontban 20 órakor hívják a recepcióról. Andrea megérkezett.

Mária nem akar túl lelkesnek tűnni a találka miatt, és nyugisan elkészül. Néhány perc után lemegy, és amikor találkozik Andreával egy kicsit közömbösen köszönti.

Azonban Andrea nem tudja nem észrevenni Mária szépségét, és természetesen nem fogja vissza magát attól, hogy bókoljon neki: „Elbűvölő vagy, és nagyon boldog vagyok, hogy veled tölthetem ezt az estét.” Megfogja a kezét, és kézen csókolja.

Mária elvörösödik, és szíve gyorsabban kezd el verni. Így még senki sem viselkedett vele. Úgy érzi mintha egy csodálatfelhő borítaná be, alig bírja kimondani: „Köszönöm.” Örömteli zavara nyilvánvaló.

Ezután Andrea kézen fogja, és kivezeti a hotelből. Autójával néhány méterre parkolt, kinyitja Máriának a kocsiajtót.

Dopo pochi secondi sono in strada, ma Maria si sente a disagio. Credeva che ci fossero i suoi amici, ma in auto ci sono solo loro due. Il brivido che ha sentito nella vasca da bagno ripercorre tutto il suo corpo. “Cosa sto facendo?” pensa preoccupata. “Perché mi trovo qui con una persona che conosco appena? La mamma mi ha raccomandata di stare attenta e io invece...”

Per fortuna Andrea si accorge che qualcosa non va e dice: “Scusa, non ti ho ancora detto il programma della serata. I miei amici ci aspettano in pizzeria in Piazza di Spagna. Arriviamo in pochi minuti. Ci riuniamo sempre lì e ci divertiamo molto. La piazza è meravigliosa e piena di gente. Già stasera potrai ammirare alcuni luoghi di questa fantastica città. Sei pronta per una piacevole serata?”

Andrea è così gentile che tutte le strane idee che aveva in testa svaniscono nel nulla, un sorriso enorme illumina il suo viso e quattro parole escono dalla sua bocca: “Grazie Andrea, sono prontissima!”

Il ragazzo parcheggia la macchina vicino Piazza di Spagna, scende e apre la portiera della sua nuova amica. Lei non è abituata a simili gesti e rimane positivamente stupita dal ragazzo.

Néhány másodperc múlva máris úton vannak, de Mária zavarban érzi magát. Azt hitte, hogy a barátai is velük lesznek, de az autóban csak ők ketten vannak. Újra végigfut egész testén az a remegés, amit a fürdőkádban érzett. „Mit művelek?” — gondolja aggódva. „Miért vagyok itt egy olyan személlyel, akit alig ismerek? Anyu a lelkemre kötötte, hogy vigyázzak, én meg ...”

Szerencsére Andrea észreveszi, hogy valami nincs rendben, és azt mondja: „Ne haragudj, nem is mondtam még el a ma esti programot. A barátaim a Spanyol téren lévő pizzériában várnak minket. Néhány perc múlva megérkezünk. Mindig ott találkozunk, és jókat mulatunk. A tér csodálatos és tele van emberekkel. Már ma este megcsodálhatod e fantasztikus város néhány helyszínét. Készen állsz egy kellemes estére?”

Andrea olyan kedves, hogy semmibe vész Mária minden furá gondolata, egy hatalmas mosoly ragyogja be az arcát, és négy szó hagyja el a száját: „Köszönöm, Andrea, készen állok!”

A fiú a Spanyol térhez közel leparkolja az autót, kiszáll és kinyitja az ajtót új barátnőjének. Mária nincs hozzászokva az ilyen gesztusokhoz, a fiú bámulatba ejti.

Camminano attraverso un vicolo, quando all'improvviso appare una piazza meravigliosa che Maria ha visto migliaia di volte in fotografia o nei film. Ha sognato centinaia di volte di poter vedere quella magnifica scalinata che ha ospitato tanti eventi, tante sfilate ed è stata il luogo più importante del film "Vacanze Romane". L'emozione è forte e Maria non può fare a meno di voltarsi verso il suo nuovo amico ed esprimere la sua felicità.

Andrea, stupito ma contento dell'entusiasmo di Maria, le dice che dopo cena sarà suo onore portarla sulla parte più alta della scalinata e scendere assieme a lei fino ad arrivare alla Fontana della Barcaccia che si trova in mezzo alla grande piazza.

Nel frattempo i due giovani arrivano in pizzeria. Un lungo tavolo per 10 persone è allestito al centro del locale e gli amici di Andrea sono già arrivati. Sono tutti giovani e sorridenti. Andrea presenta la sua nuova amica e poi si accomodano. Maria prende il menu e nota subito che c'è una lista lunghissima di pizze. Non pensava che potesse esistere una varietà di pizze così ampia.

Andrea le consiglia una pizza con mozzarella di bufala, prosciutto cotto e funghi porcini. Maria accetta il consiglio e non vede l'ora di assaggiare una vera pizza italiana.

Végigsétálnak egy sikátoron, amikor is hirtelen egy csodálatos tér tárul eléjük, amit Mária több ezerszer látott fényképen vagy filmekben. Több százszor álmódzott arról, hogy láthassa azt a csodálatos lépcsősort, amely sok eseménynek, bemutatónak adott helyet, és a „Római vakáció” című film legfontosabb helyszíne volt. Mária nagyon izgatott és nem tudja megállni, hogy új barátja felé forduljon és kifejezze boldogságát.

Andrea meglepődik, de örül Mária lelkesedésének, és azt mondja, hogy vacsora után abban a megtiszteltetésben lesz része, hogy a lépcsősor legmagasabb fokára vezesse fel, és hogy együtt jöjjenek le egészen a Bárka szökőkútig, amely a nagy tér közepén helyezkedik el.

Időközben a két fiatal megérkezik a pizzériába. A helyiség közepén egy hosszú 10 fős asztalt készítettek el nekik, és Andrea barátai már meg is érkeztek. Mindannyian fiatalok és jókedvűek. Andrea bemutatja új barátnőjét, aztán helyet foglalnak. Mária kézbeveszi az étlapot, és azonnal észreveszi, hogy nagyon hosszú a pizzák listája. Nem gondolta, hogy ilyen sok féle-fajta pizza létezik.

Andrea bivaly mozzarella pizzát ajánl neki főtt sonkával és vargányagombával. Mária elfogadja a tanácsot, és alig várja, hogy végre megkóstolhasson egy igazi olasz pizzát.

Dopo pochi minuti ecco arrivare un piatto fumante. La pizza ha un aspetto magnifico ed è grandissima! Ha un odore invitante e Maria non esita un istante. Prende coltello e forchetta, ne taglia un pezzettino ed esclama: “Ma è buonissima! Non ho mai mangiato una pizza così buona in vita mia!”

Andrea sorride e dice: “Ne sono felice.” Poi afferra con gentilezza coltello e forchetta che la ragazza tiene in mano e divide la pizza in 8 spicchi. Poi dice: “Noi in genere la tagliamo così e la mangiamo con le mani. È più comodo e meno formale.”

Maria ringrazia e continua a mangiare tra una chiacchierata e l'altra. La compagnia è ottima e si diverte moltissimo. Le ragazze sono simpatiche e i ragazzi divertenti.

Dopo la splendida cena, Andrea invita Maria a salire le scale della magnifica piazza e lei, appoggiandosi al suo braccio, inizia la salita.

Arrivati in cima lei dice: “Ho perso il conto, ma sicuramente sono più di cento scalini”.

“Sono esattamente 136” risponde Andrea, “la scalinata si chiama Trinità dei Monti ed è stata progettata nel 1717 per collegare l'ambasciata spagnola alla chiesa Trinità dei Monti che puoi vedere davanti a te”.

Néhány percre rá megérkezik a gőzölgő tányér. A pizzának pompás a kinézete és nagyon nagy! Étvágygerjesztő az illata, és Mária nem hezitál egy pillanatra sem. Kést és villát ragad és levág belőle egy darabkát és felkiált: „Ez nagyon finom! Életemben nem ettem még ilyen finom pizzát!”

Andrea mosolyog és azt mondja: „Örülök neki.” Aztán kedvesen kézbe veszi a kést és a villát, amelyeket a lány a kezében tart és 8 szeletre vágja a pizzát. Aztán azt mondja: „Mi általában így vágjuk fel, és kézzel esszük. Kényelmesebb és nem annyira formális.”

Mária megköszöni, és beszélgetés közben tovább eszik. Nagyon jó a társaság, és nagyon jót szórakoznak. A lányok szimpatikusak, a fiúk pedig szórakoztatóak.

A pompás vacsora után Andrea felajánlja Máriának, hogy felmenjenek a csodálatos tér lépcsőjén, és a lány kezét a saját kezére helyezvén elindul felfelé.

A tetejére érkezve a lány azt mondja: „Elvesztettem a fonalat, de biztos több mint 100 lépcsőfok van.” „Pontosan 136 — válaszol Andrea, — a lépcső Trinità dei Monti névre hallgat, 1717-ben tervezték, hogy összekössék a spanyol nagykövetséget a Trinità dei Monti templommal, amit magad előtt láthatsz.”

Maria ringrazia e guarda Andrea con tanta ammirazione. Non solo è un giovane bello e simpatico, ha anche una buona conoscenza della città di Roma.

“Bene” dice il ragazzo prendendo per mano Maria, “che ne pensi di iniziare la nostra sfilata verso la Fontana della Barcaccia?”

“Sono pronta” risponde la ragazza sorridente. I due iniziano a scendere mano nella mano e pieni di ammirazione per una piazza colma di gente sorridente e amichevole.

Arrivati davanti alla fontana, Maria ringrazia il suo accompagnatore e poi dice: “Questa fontana è un’opera di Bernini ed è stata costruita tra il 1626 e il 1629. È stata voluta da Papa Urbano VIII. È una bellissima opera d’arte che in quei tempi rappresentava un’idea completamente nuova.”

“Complimenti Maria, sei davvero molto informata” replica Andrea.

È giunta mezzanotte e Maria è felice ma stanca. Chiede ad Andrea di accompagnarla in albergo e lui lo fa volentieri. Scesi dalla macchina lei lo abbraccia istintivamente e gli dà un bacio sulla guancia destra. Gli sussurra: “Grazie mille per la splendida serata!”

Mária megköszöni Andreának, és csodálattal nézi. Nem csak egy helyes és szimpatikus srác, hanem Róma városát is jól ismeri.

„Jól van — mondja a fiú megfogva Mária kezét — mit szólsz ahhoz, ha elindulunk lefelé a Bárka szökőkút felé?”

„Készen állok” — válaszol a lány mosolyogva. A két fiatal kézen fogva elindul lefelé, a tér, amely tele van vidám és barátságos emberekkel csodálattal tölti el őket.

Amikor a szökőkút elé érnek, Mária megköszöni kísérőjének, aztán azt mondja: „Ez a szökőkút Bernini műve, 1626 és 1629 között építették. VIII. Orbán pápa elrendelésére készült. Nagyon szép műalkotásról van szó, amely abban az időben egy teljesen új elképzelést jelenített meg.”

„Elismerésem, Mária, nagyon informált vagy” — válaszol Andrea.

Éjfél van, Mária boldog, de fáradt. Megkéri Andreát, hogy vigye el a szállodába, és a fiú ezt szívesen megteszi. Amikor kiszáll az autóból ösztönösen átöleli a srácot, és egy csókot ad a jobb orcájára. Suttogva mondja: „Köszönöm ezt a csodás estét!”

Lui arrossisce e le chiede se può chiamarla il giorno dopo. Lei gli ricorda che ha promesso di farle da cicerone e quindi lo aspetta il giorno seguente alle 10:00 in punto nella hall dell'hotel.

Andrea sorride e dice: “Ci puoi contare! A domani!”

Anche Maria sorride e scompare dietro la porta dell'albergo.

Andrea elvörösödik, és megkérdezi, hogy felhívhatja-e másnap. Mária emlékezteti, hogy azt ígérte neki, hogy az idegenvezetője lesz, így várni fog rá másnap pontban 10 órakor a hotel halljában.

Andrea mosolyog és azt mondja: „Számíthatsz rá! Viszlát holnap!” Mária is mosolyog, és eltűnik a hotel ajtaja mögött.

Capitolo 4

Dal Colosseo a piazza Venezia

La notte trascorre velocemente e alle 7:00 in punto suona la sveglia di Maria. Si alza rapidamente e apre la finestra da cui entrano tiepidi raggi di sole che illuminano la stanza. L'aria è ancora un po' fresca ma gradevole sulla pelle.

Maria avverte un'energia che non ha mai provato prima. Per la prima volta sente di essere veramente viva. Essere fuori da casa sua e dalla routine la fa sentire agitata e più forte che mai.

Ha un gran desiderio di rivedere Andrea e partire assieme a lui alla ricerca di nuove fantastiche scoperte. Le dispiace di aver fissato l'appuntamento per le 10:00, è troppo tardi!

Con questo pensiero in testa entra in bagno e fa scorrere l'acqua della doccia, quando sente il suono di un messaggio arrivato sul cellulare. Prima di mettere il piede nella vasca corre a vedere chi le ha scritto. Legge il messaggio e rimane così sorpresa che il telefono le scivola dalla mano cadendo sul letto. Rimane immobile con un'espressione incredula per alcuni secondi e poi pronuncia alcune parole: "Questo ragazzo mi legge nel pensiero." Ebbene sì, Andrea le chiede di poter anticipare l'appuntamento.

4. Fejezet

A Colosseumtól a Venezia térig

Az éjjel gyorsan eltelik, és pontban 7 órakor csörög Mária ébresztőórája. Fürgén felkel, kinyitja az ablakot, a bejövő langyos napsugár megvilágítja a szobát. A levegő még friss egy kicsit, de kellemes érzést kelt a bőrön.

Mária annyira tele van energiával, mint még soha. Életében először érzi azt, hogy valóban él. Az a tény, hogy elszakadt otthonról és a mindennapok rutinjától izgalomba hozza, és olyan erősnek érzi magát, mint még soha.

Nagyon szeretne újra találkozni Andreával, és együtt útnak indulni, hogy új fantasztikus dolgokat fedezzenek fel. Sajnálja, hogy 10 órára beszélte meg a találkozót, ez túl késő!

Ezzel a gondolattal a fejében belép a fürdőbe, és ahogy megnyitja a zuhanyt, hallja, hogy üzenet érkezett mobiljára. Mielőtt belépne a kádba, szalad, hogy megnézzze, ki írt neki. Elolvassa az üzenetet. Úgy meglepődik, hogy a telefon kicsúszik a kezéből és az ágyra esik. Néhány másodpercig hitetlenkedő kifejezéssel mozdulatlan marad, aztán röviden azt mondja: „Ez a srác olvas a gondolataimban.” Egy szó mint száz, Andrea kérdezi, hogy találkozhatnak-e korábban.

Vorrebbe prenderla alle 8:30 e le propone di fare colazione insieme in un bar vicinissimo al Colosseo.

Maria riprende velocemente il cellulare e scrive: “Siii. Ti aspetto!”. Invia il messaggio e si precipita sotto la doccia. Si asciuga, si pettina e si trucca in modo leggero. Poi apre l’armadio e decide di mettersi comoda: una bella maglietta a maniche corte e un paio di jeans. La giornata sarà lunga e si camminerà molto, quindi un paio di scarpe da ginnastica rappresentano la soluzione migliore!

Alle 8:15 è pronta e decide di scendere in reception e di attendere all’ingresso dell’hotel. Prende la sua borsetta, il telefono e chiude la porta. L’ascensore è di fronte alla sua camera, ma ha tanto tempo e decide di usare le scale. Arriva nell’atrio, lascia la chiave della stanza al receptionist e si gira verso l’ingresso. Con le dita delle mani sposta i capelli che le coprono gli occhi e improvvisamente vede davanti a sé una faccia amichevole e sorridente: è Andrea!

Maria non fa in tempo a salutarlo che lui le dà due baci sulle guance. Poi si allontana di qualche centimetro, la guarda intensamente e le dice: “È sbocciato un nuovo fiore questa mattina.” Maria arrossisce, volge lo sguardo a terra e sorride timidamente. Poi si riprende dall’emozione, ringrazia e dice: “Buongiorno Andrea, sono felice di vederti.”

8:30-kor szeretne érte menni, és javasolja, hogy reggelizzenek együtt egy kávézóban a Colosseum közelében.

Mária gyorsan újra kézbe veszi mobilját, és azt írja: „Igeeeeen. Várlak!”. Elküldi az üzenetet, és sebesen a zuhany alatt terem. Megtörölközik, megfésülködik, és finoman kisminkeli magát. Azután kinyitja a szekrényt, és egy kényelmes öltözék mellett dönt: egy szép rövidujjas pólót és egy farmernadrágot választ. A nap hosszú lesz, és sokat fognak sétálni, úgyhogy a legjobb megoldás az edzőcipő!

8:15-kor kész is van, és úgy dönt, hogy lemegy a recepcióra, és majd a szálloda bejáratánál vár. Fogja a táskáját, a telefonját, és bezárja az ajtót. A lift a szobájával szemben van, de sok ideje van, és a lépcső használata mellett dönt. A hallba érkezik, a recepciósnál hagyja a szobakulcsot, és a bejárat felé fordul. Kezével kisimítja haját az arcából, amely eltakarja a szemét, és hirtelen egy barátságos és mosolygós arcot pillant meg maga előtt: Andrea az!

Máriának még arra sincs ideje, hogy köszöntse, Andrea két puszit ad neki az arcára. Aztán néhány centimétert hátrál, figyelmesen nézi, és azt mondja: „Új virág nyílt ki ma reggel.” Mária vörös lesz, földre süti a szemét, és szerényen mosolyog. Miután összeszedi magát, megköszöni és azt mondja: „Jó reggelt Andrea, örülök, hogy látlak.”

“Buongiorno a te, Maria! Questa mattina mi sono svegliato pensando alla serata passata insieme e l’idea di trascorrere una giornata in tua compagnia mi rende veramente entusiasta!” risponde Andrea. Poi aggiunge: “Se per te va bene, mia cara, mi farebbe piacere fare colazione con te in un bar non molto distante da qui. È a due passi dal Colosseo.” Maria accetta volentieri l’invito e i due s’incamminano fino al bar.

Andrea saluta il barista e ordina subito 2 cornetti con crema al pistacchio e 2 cappuccini. I due si siedono attorno a un tavolino e Maria non può fare a meno di notare decine di fotografie e dipinti del Colosseo. Ci sono addirittura immagini di soldati e gladiatori ambientate nell’antica Roma.

Andrea dice: “Che ne pensi?”

Maria guarda con interesse le fotografie e i dipinti e dice: “Sono bellissimi!”

“Sapevo che avresti apprezzato” risponde Andrea.

Poco dopo arriva il cameriere con i due cappuccini e i cornetti. Maria si siede, mette una bustina di zucchero nel cappuccino, lo assaggia e dice: “Com’ è cremoso! Non l’ho mai assaggiato così, ho sempre pensato che dovesse esserci schiuma, invece sembra quasi una crema di latte ed è buonissimo!”

“Esatto!” dice il barista, “è così che deve essere. Chi prepara un cappuccino con la schiuma, in realtà non lo sa fare.”

„Jó reggelt neked is, Mária! Ma reggel az együtt eltöltött estére gondolva ébredtem, és igazán lelkesé tesz az a gondolat, hogy a társaságodban töltsék el egy napot.” — válaszol Andrea. Aztán hozzáteszi: „Ha te is benne vagy, kedvesem, nagy örömömre szolgálna, ha veled reggelizhetnék egy közeli kávézóban. A Colosseumtól pár lépésnyire.” Mária szívesen elfogadja a meghívást, és a két fiatal elindul a kávézó felé.

Andrea köszönti a pultost, és azonnal rendel 2 pisztáciás croissant-t és 2 kapucsínót. Leülnek egy asztalhoz, és Mária a Colosseumról készült tucatnyi fényképre és festményre lesz figyelmes. Még az ókori római katonákról és gladiátorokról is vannak képek.

Andrea azt mondja: „Mit szólsz?”

Mária érdeklődéssel nézi a fényképeket és festményeket, majd azt mondja: „Nagyon szépek!”

„Tudtam, hogy értékelni fogod” — válaszol Andrea.

Nem sokkal később megérkezik a pincér a két kapucsínóval és két croissant-nal. Mária leül, egy cukrot tesz a kapucsínóba, megkóstolja, és azt mondja: „Milyen krémes! Még nem kóstoltam ilyet, mindig azt gondoltam, hogy habosnak kell lennie, ez meg mintha tejszörlem lenne! Nagyon finom!”

„Pontosan! Ilyennek kell lennie” — mondja a pultos. „Aki habosra készíti, az valójában nem tudja elkészíteni.”

“Grazie per la spiegazione” risponde Maria che intanto assaggia il cornetto con la crema al pistacchio.

“Mmmm ... Ottimo!” esclama la ragazza. “Questa crema è squisita!”

Andrea sorride e dice: “È fatta con un pistacchio raccolto in Sicilia, non lontano dal vulcano Etna. La località si chiama Bronte.”

Non fa in tempo a finire la frase che Maria ha già divorato il cornetto. Andrea scoppia a ridere e Maria, rossa dalla vergogna e con gli occhi rivolti verso il basso chiede: “Posso averne un altro?”

Il cameriere, che ha assistito alla scena, è già al suo fianco con un nuovo cornetto.

I due finiscono di fare colazione ed escono dal bar. Il Colosseo è a pochi metri e Andrea, prendendo la mano di Maria, dice: “Vieni, è ora di incontrare i personaggi che hanno fatto la storia di Roma.”

Maria si lascia condurre e, vicino all'ingresso del Colosseo, vede qualcosa di assolutamente inaspettato. Si ferma e rimane immobile per qualche secondo e poi dice: “Ma... ma quelli sono soldati romani! Andrea aiutami, ho gli allucinanti, cosa mi hai fatto mangiare?”

„Köszönöm, hogy elmagyaráztad” — válaszol Mária, és közben megkóstolja a pisztáciakrémes croissant-t.

„Mmm ... Isteni!” — kiállt fel a lány. „Ez a krém nagyon finom!”

Andrea mosolyog és azt mondja: „Szicíliai pisztáciából készült, nem messze az Etna vulkántól. A helység neve Bronte.”

Mire befejezi mondatát, Mária már fel is falta a croissant-t. Andrea nevetésben tör ki, és Mária szégyentől vörösén és lesütött szemekkel megkérdezi: „Kaphatok még egyet?” A pincér, aki tanúja volt a jelenetnek, máris mellette terem még egy croissant-nal.

Mindketten befejezik a reggelit, és elhagyják a kávézót. A Colosseum néhány méterre van tőlük, és Andrea Mária kezét megfogva azt mondja: „Gyere, itt az idő, hogy találkozz azokkal az emberekkel, akik Róma történelmét csinálták.”

Mária Andreára bízza magát, és a Colosseum bejáratához közel valami teljesen váratlan dolgot lát. Megáll, néhány pillanatig mozdulatlan marad, azután azt mondja: „De ... de hiszen azok római katonák! Andrea segíts, hallucinogénem van, mit ettetél velem?”

Andrea fa la faccia pensierosa e dice: “Si dice allucinazioni”, poi scoppia a ridere e non riesce a fermarsi. Maria, vedendolo piegato in due e con le lacrime agli occhi, non riesce a trattenersi ed entrambi ridono a crepapelle.

Dopo circa un minuto Maria riesce ad essere un po' più seria e dice: “Ma li vedi anche tu?” Il ragazzo, divertito dalle parole di Maria, inciampa sul gradino del marciapiede e cade a terra ma continua a ridere senza sosta. Poi vede Maria allontanarsi velocemente e nascondersi dietro a un palo. Una mano afferra un braccio di Andrea e lo rimette in piedi.

È un uomo grande e grosso, con una spada in mano e un vestito da gladiatore che, rivolgendosi ad Andrea dice: “Amico mio, è un piacere vederti!”

I due si abbracciano e Maria, bianca dallo spavento, osserva timidamente la scena da dietro il palo.

Andrea si gira verso di lei e dice: “Maria, ti presento il mio amico Probus, il miglior gladiatore che io abbia mai conosciuto!”

Il combattente s' inchina alla ragazza e le spiega: “Piacere Maria, sono Marco e lavoro in una compagnia teatrale. In questo momento sto impersonando Probus, uno dei migliori gladiatori dell'antica Roma. Grazie a 99 vittorie, ha ottenuto la libertà dalla schiavitù! Andrea mi ha detto che questa mattina sareste passati da qui, quindi sono venuto con i miei amici della compagnia per fare qualche foto insieme.”

Andrea gondolkodó képet vág, és azt mondja: „Hallucináció”, aztán nevetésben tör ki és nem tudja abbahagyni. Mária sem tudja visszatartani magát látván Andreát könnyes szemmel görnyedni, mind a ketten majd megszakadnak a nevetéstől.

Körülbelül egy perc után Mária kicsit komolyabb tud lenni, és azt mondja: „Te is látod őket?” A fiú, Mária szavain mulatva, megbotlik a járda szegélyében, és a földre esik, mégis szakadatlanul folytatja a nevetést. Aztán látja, hogy Mária gyorsan eltávolodik és elbújik egy oszlop mögé. Egy kéz megragadja Andrea karját, és talpra segíti.

Egy nagy, testes ember karddal a kezében, gládiátornak öltözve Andreához fordul, és azt mondja: „Barátom, örülök, hogy látlak!” Megölelik egymást. Mária az ijedelemtől sápadtan, félénken figyeli a jelenetet az oszlop mögül. Andrea felé fordul, és azt mondja: „Mária, bemutatom Neked Probus barátomat, a legjobb gladiátort, akit én valaha is megismertem!”

A harcos meghajol a lány előtt és kifejti: „Örvendek, Mária, Márk vagyok, és egy színházi társulatnál dolgozom. Ebben a pillanatban Probust, az antik Róma egyik legjobb gladiátorát személyesítem meg. 99 győzelmének köszönhetően felszabadult a rabszolgaságból! Andrea mondta, hogy ma reggel el fogtok jönni ide, így eljöttem a társasággal néhány fotó erejéig.”

Maria non riesce a trattenere le lacrime per l'emozione, abbraccia Andrea e lo ringrazia infinitamente.

Probus presenta a Maria un altro gladiatore, 6 soldati e un senatore. Sono tutti vestiti con abiti del primo secolo dopo Cristo.

Poi si mettono in posa e fanno diverse fotografie sia all'interno che all'esterno del Colosseo: una ritrae il combattimento dei gladiatori, in un'altra Maria siede a fianco al senatore e, per finire, una bella foto di gruppo!

Maria ringrazia tutti i suoi nuovi amici e poi rimane sola con Andrea all'ingresso del Colosseo. Lo prende per mano e lo porta all'interno in silenzio. Si appoggiano entrambi su una colonna e Maria accarezza la pietra con l'idea di poter vivere delle antiche emozioni.

Dopo pochi secondi Andrea dice: "Li vedi anche tu?"

Maria sorride e risponde: "Certamente! Vedo 50.000 persone sedute sulle gradinate ad acclamare i più grandi gladiatori. Vedo l'Imperatore e il comandante delle guardie. Vedo i soldati davanti a ognuno degli 80 ingressi!"

"Bellissimo, vero?" dice Andrea.

Mária érzelmeitől nem tudja visszatartani a könnyeit, megöleli Andreát, és hálásan megköszöni neki.

Probus bemutat Máriának egy másik gladiátort, hat katonát és egy szenátort. Mindannyian időszámításunk szerinti I. századi ruhákat viselnek.

Aztán pózba állnak, és különböző fényképeket készítenek mind a Colosseumon belül mind azon kívül: az egyik a gladiátorok viadalát ábrázolja, egy másikon Mária a szenátor mellett ül, és végül kattintanak egy szép csoportképet!

Mária megköszöni az új barátainak, aztán egyedül marad Andreával a Colosseum bejáratánál. Kézen fogja, és csöndben az építmény belsejébe vezeti. Mindketten egy oszlopnak dőlnek, és Mária végigsimítja a követ, mintha újraélhetné az antik élményeket.

Néhány másodperc múlva Andrea azt mondja: „Te is látod őket?” Mária mosolyog és válaszol: „Hát persze! 50.000 embert látok, akik a nézőtéren éljenzik a legjobb gladiátorokat. Látom a császárt és az őrség parancsnokát. Látom a katonákat mind a 80 bejárat előtt!”

„Ugye milyen szép?” — mondja Andrea.

“Questo meraviglioso monumento è stato costruito in poco più di 5 anni grazie al volere dell’Imperatore Vespasiano che lo ha donato al popolo romano. Quello che vedi oggi è solo 1/3 della costruzione originaria. Nell’80 d.C. era alto 48 metri, lungo 189 e largo 156. Solo nel Medioevo ha preso il nome di “Colosseo”, al principio infatti si chiamava “Anfiteatro Flavio” in onore degli imperatori Vespasiano e Tito.”

Poi aggiunge: “È il monumento più visitato d’Italia: circa 7 milioni di visite nel 2017 e nel 2007 è entrato a far parte dell’elenco delle sette meraviglie del mondo moderno”.

Maria rimane incantata dal fascino della struttura e dalle parole di Andrea. Il suo viaggio in Italia supera tutte le aspettative, crede di vivere un sogno dal quale non vorrebbe più svegliarsi.

Il tempo passa e i due giovani cominciano ad avere fame. Andrea prende per mano Maria e dice: “Ora si va a pranzare.”

Fanno poche decine di metri ed entrano in un locale carino ma non troppo raffinato. Andrea dice: “Non è il ristorante più elegante della città, ma si mangia un ottimo pesce fresco.”

„Ez a gyönyörű emlékmű bő 5 év alatt épült fel Vespasianus császár parancsára, aki azt a római népnek ajándékozta. Az eredeti építménynek ma csak az egyharmada látszik. Időszámításunk szerint 80-ban 48 m magas, 189 m hosszú és 156 m széles volt. A 'Colosseum' nevet csak a középkorban kapta, kezdetben valójában 'Amfiteátrum Flavium' volt a neve Vespasianus és Titus császárok tiszteletére.”

Aztán hozzát teszi: „Olaszország leglátogatottabb emlékműve: kb. 7 millióan látogatták meg 2017-ben, és 2007-ben felkerült a modern világ hét csodájának listájára.”

Máriát elbűvöli az építmény szépsége és Andrea szavai. Olaszországi útja minden várakozását felülmúlja, mintha csak egy álom lenne, amiből nem is akar felébredni.

Múlik az idő, és a két fiatal lassan éhes lesz. Andrea kézen fogja Máriát, és azt mondja: „Most ebédelni megyünk.”

Néhány méter gyalogút után belépnek egy aranyos, de nem túl előkelő étterembe. Andrea azt mondja: „Ez nem a város legizlésebb étterme, de kiváló friss halat lehet itt enni.”

Si accomodano e Andrea ordina per entrambi un antipasto di polpo con patate, un primo di linguine con cozze e gamberi e per secondo una frittura mista di pesce.

Dopo pochi minuti ecco arrivare l'antipasto. Maria non ha mai mangiato polpo in vita sua e lo assaggia incuriosita. "Ottimo!" esclama, "che sapore delicato!" Poi, con un po' di vergogna aggiunge: "Non ho mai visto un polpo vero, ho solo guardato immagini e video su internet."

Andrea si alza, prende per mano la sua amica e la conduce davanti ad un acquario che si trova all'interno del locale. Le indica un polpo e le dice: "Eccolo! Quello è un polpo!" Maria lo guarda stupita e risponde: "Quindi io ho mangiato le sue zampe? Ma quante ne ha?"

Andrea risponde: "Sono otto, ma non si chiamano zampe, il loro nome è tentacoli."

I due tornano a sedere e finiscono di consumare l'ottimo piatto. Pochi istanti dopo ecco arrivare il primo: linguine con cozze e gamberi.

Maria prende la forchetta ed inizia a spezzare la pasta. Andrea non capisce l'azione e chiede: "Cosa fai?"

Maria risponde: "Taglio la pasta perché è difficile da mangiare così lunga. Voi italiani siete abituati, ma per me non è semplice."

"Capisco" ribatte Andrea. Poi si alza, si mette a fianco di Maria e continua: "Ti aiuto io."

Helyet foglalnak, és Andrea mindkettőjüknek előételként polipsalátát burgonyával, első fogásként egy tányér kagylós-rákos linguinit és második fogásként sült vegyes haltalat rendelt.

Néhány perc múlva meg is érkezik az előétel. Mária még életében nem evett polipot, kíváncsian megkóstolja. „Isteni! — kiált fel. „Milyen finom!” Aztán kicsit szégyenkezve hozzáteszi: „Még nem láttam élőben polipot, csak képeken és videókon az interneten.”

Andrea feláll, kézen fogja barátnőjét, és az étteremben található akvárium elé vezeti. Rámutat egy polipra, és azt mondja: „Íme! Az egy polip!” Mária meglepődötten nézi és azt válaszolja: „Ezek szerint én a patáit ettem? Hány van neki?” Andrea azt feleli: „Nyolc, de nem patának hívják, csáp a nevük.”

Visszatérnek az asztalhoz, és elfogyasztják a kiváló ételt. Néhány pillanattal később megérkezik az első fogás: kagylós-rákos linguini.

Mária kézbeveszi a villát, és nekiáll felaprítani a tésztát. Andrea nem érti, és megkérdezi: „Mit csinálsz?” Mária válaszol: „Összevágom a tésztát, mert így nehéz enni. Tí olaszok hozzá vagytok szokva, de nekem nem könnyű.” „Megértem” — válaszol Andrea. Aztán feláll, Mária mellé áll és folytatja: „Majd én segítek.”

Prende la mano di Maria che impugna la forchetta, la porta tra i fili di pasta e ne solleva alcuni assieme a lei. Poi poggia la forchetta sul piatto e inizia a girarla su se stessa avvolgendo perfettamente i fili sollevati in precedenza. Poi accompagna la forchetta verso la bocca di Maria che finalmente assaggia la pasta.

Dopo aver masticato dice: “È una delle cose più buone che io abbia mai assaggiato.” Allora Andrea ripete le stesse azioni di prima accompagnando la mano della sua amica.

“Grazie mille! Adesso ho capito come fai a mangiare le linguine. Sei stato davvero gentile a insegnarmi l’uso della forchetta in questo modo.”

Andrea ritorna al suo posto e consuma velocemente l’ottimo piatto.

Quando i due finiscono, il cameriere ritira prontamente i piatti vuoti e porta loro la frittura di pesce.

Ci sono code di gambero, anelli di calamaro e alici. Maria inizia a mangiare e, dopo un’alice e un anello di calamaro, mette in bocca una coda di gambero. Inizia a masticare facendo un gran rumore che attira l’attenzione di Andrea. Prontamente si alza, porta la sua sedia vicino a quella di Maria e le dice: “Qualcuno mangia i gamberi col guscio, ma io lo sconsiglio. Ti faccio vedere come rimuoverlo. Anche molti italiani non hanno la pazienza di farlo, ma solo perché non conoscono la tecnica giusta.”

Megfogja Mária kezét, amellyel a villát markolja, leereszti a tésztaszálak közé és közösen felemelnek belőlük néhányat. Azután a tányérnak támasztja a villát, és elkezd csavarni azt, míg tökéletesen fel nem tekeri a korábban felemelt szálakat. Azután a villát Mária szájához kíséri, aki végre megkóstolja a tésztát.

Mihelyt megette, azt mondja: „Ez egyike a legfinomabb ételeknek, amit valaha megkóstoltam.” Így Andrea megismétli az előző mozdulatokat barátnőjének kezét kísérve.

„Ezer köszönet! Most már értem, hogyan eszed a linguinit. Nagyon kedves voltál, hogy megtanítottad nekem, hogyan használjuk a villát.”

Andrea visszatér a helyére és gyorsan elfogyasztja a finom ételt.

Ahogy végeznek az evéssel, a pincér azonnal elviszi az üres tányérokat, és hozza a sült hal-tálat.

Rákfarkak, kalmár gyűrűk és szardellák vannak rajta. Mária enni kezd, egy szardella és egy kalmár gyűrű után egy rákfarkot kap a szájába. Nagy zörejjel kezd el rágni, ami felkelti Andrea figyelmét. Azonnal felkel, Mária széke mellé viszi a sajátját és azt mondja: „Van aki páncélostul eszi a rákot, de én nem ajánlom. Megmutatom, hogyan tudod eltávolítani. Az olaszok között is sokaknak nincs ehhez türelme, de csak azért, mert nem ismerik a helyes módszert.”

Prende la forchetta con cui mantiene fermo il gambero e infila il coltello appena sotto il guscio. In pochi secondi il crostaceo è senza guscio e pronto da gustare. Andrea lo prende con la forchetta e lo porta davanti alle labbra di Maria che, con eleganza, fa scomparire il crostaceo all'interno della sua bocca.

“Ottimo!” esclama Maria.

“Mi fa piacere che ti piaccia”, risponde Andrea portando nuovamente la sua sedia dall'altra parte del tavolo.

In pochi minuti anche la frittura di pesce scompare dai piatti e i ragazzi, entrambi sazi, lasciano il locale dopo aver bevuto un buon espresso.

La giornata è ancora lunga. Maria e Andrea attraversano qualche via e giungono a piazza Venezia. Davanti a loro si erge un grande monumento: l'Altare della Patria o Vittoriano.

Maria lo ha visto tante volte in fotografia, ma non credeva fosse così grande. “È più bello di come appare sui libri di storia” dice, e poi aggiunge: “Se non sbaglio si chiama Vittoriano, in onore del Re d'Italia Vittorio Emanuele II di Savoia.”

“Esatto” replica Andrea, “ma col tempo ha assunto il significato di Italia unita e di libertà.”

Poi aggiunge: “Il monumento è alto 81 metri. La statua che vedi in alto è in bronzo e rappresenta Vittorio Emanuele II a cavallo.”

Megfogja a villát, amellyel lefogja a rákot, és becsúsztatja a kést éppen csak a páncél alá. Néhány másodperc alatt a rák páncél nélkül marad és meg lehet kóstolni.

Andrea villára szúrja, és Mária szájához emeli, aki elegánsan eltünteti a rákot a szájában.

„Isteni!” — kiált fel Mária.

„Örülök, hogy ízlik” — válaszol Andrea, miközben visszaviszi székét az asztal másik oldalára.

Néhány perc alatt a sült vegyes hal is eltűnik a tányérokról, és a fiatalok mindketten jóllakva egy finom eszpresszó után elhagyják az éttermet.

A nap még hosszú. Mária és Andrea végigmennek néhány utcán és a Venezia térre érkeznek. Egy nagy emlékmű magasodik előttük: a Haza oltára vagy II. Viktor Emanuel emlékmű.

Mária sokszor látta fényképen, de nem gondolta, hogy ilyen nagy. „Szebb, mint ahogy a történelembökönyvekben ábrázolják” — mondja és hozzát teszi: „Ha nem tévedek Vittorianonak nevezik a savoyai II. Viktor Emanuelnek, Olaszország királyának tiszteletére.” „Pontosan!” — felel Andrea. „De az idő múlásával az egységes Olaszország és a szabadság jelképévé vált.”

Aztán hozzát teszi: „Az emlékmű 81 m magas. A szobor, amit a tetején látsz, bronzból van, és II. Viktor Emánuel ábrázolja lovon.

Una scalinata di 196 gradini porta alla terrazza dell'Altare della Patria. Qui si trovano 4 gruppi di sculture che simboleggiano i valori ideali degli italiani: la Forza, la Concordia, il Sacrificio e il Diritto. Salendo la scalinata puoi notare 16 statue che rappresentano le 16 regioni di cui, a quel tempo, era costituita l'Italia. Ognuna di esse è stata realizzata da uno scultore diverso. Non è tutto, ci sono tante altre cose da sapere e all'interno c'è anche un museo che mi piacerebbe visitare assieme a te.”

Così Andrea e Maria si dirigono verso il grande monumento e anche questa volta Andrea dimostra un'ottima conoscenza della storia e della cultura romana.

La sera giunge velocemente e dopo un'ottima cena Maria torna in albergo accompagnata dal suo cavaliere. I due si salutano e si danno appuntamento al giorno dopo.

196 fokból álló lépcsősor vezet fel a Haza Oltára teraszához. Itt négy szoborcsoportot találunk, amelyek az olaszok ideális értékeit szimbolizálják: az erőt, az egyetértést, az áldozatot és a jogot. A lépcsőn felmenve 16 szobrot figyelhetsz meg, azt a 16 tartományt jelképezve, amelyek abban az időben Olaszországot alkották. Mindegyik szobrot más szobrász készítette. És ez nem minden, még sok minden más tudnivaló van, belsejében egy múzeum is található, amelyet örömmel megnéznék veled.”

Így Andrea és Mária a nagy emlékmű felé mennek, és Andrea ez alkalommal is kitűnő tudással rendelkezik a római történelemről és kultúráról.

Az este hamar elérkezik, és egy kiváló vacsora után Mária lovagja kíséretében visszatér a szállodába. Elkészönnnek egymástól, és megbeszélik, hogy másnap mikor találkozzanak.

Capitolo 5

Dai Fori Imperiali alla Fontana di Trevi

Un nuovo giorno ha inizio. Alle 7:00 in punto un raggio di sole accarezza il viso di Maria che apre gli occhi e, piena di nuova energia, si alza rapidamente. Apre la finestra e l'aria ancora fresca muove i suoi capelli mentre una rondine vola sul davanzale cinguettando allegramente.

L'appuntamento con Andrea è alle 9:00, quindi Maria ha il tempo di sentire i suoi genitori. Li chiama e racconta tutto ciò che ha visto con grande entusiasmo. Inoltre li ringrazia ancora una volta per il meraviglioso regalo. I genitori, contenti per la figlia, si commuovono e le augurano un'altra ottima giornata.

Terminata la telefonata, Maria si prepara con cura e, dopo un bagno rilassante, tira fuori dall'armadio una camicetta rosa e un paio di jeans neri. Poi raccoglie i capelli e fa una coda di cavallo tenuta ferma da un elastico a forma di farfalla.

Pronta per nuove conquiste culturali, esce dalla stanza e scende al piano terra. All'ingresso c'è già Andrea che l'aspetta. I due incrociano gli sguardi e istintivamente si abbracciano.

5. Fejezet

A császári fórumoktól a Trevi-kútig

Egy új nap veszi kezdetét. Pontban 7 órakor egy napsugár simít végig Mária arcán, kinyitja szemét, és energiával tele gyorsan felkel. Kinyitja az ablakot, és a még friss levegő meglebegteti haját, miközben egy fecske boldogan csiripelve a párkányra repül.

Andreával 9 órakor van találkája, így Máriának van ideje szüleivel beszélni. Felhívja őket, és nagy lelkesedéssel mindent elmesél, amit látott. Továbbá még egyszer megköszöni nekik ezt a csodálatos ajándékot. A szülők Máriának örülve meghatódnak, és újabb csodálatos napot kívánnak neki.

A telefonbeszélgetés befejeztével Mária gondosan elkészül, és egy pihentető fürdő után, kivesz a szekrényből egy rózsaszín inget és egy fekete farmernadrágot. Azután összefogja a haját lófarkba egy lepkés gumival.

Készen állva az új kulturális hódításokra, kimegy a szobából és lemegy a lépcsőn a földszintre. Andrea már ott várja őt a bejáratban. Szemük találkozik, és ösztönösen megölelik egymást.

Escono, fanno colazione e Andrea dice: “Adesso andiamo a vedere i Fori Imperiali. Si trovano qui vicino.”

Maria replica: “Sì, con piacere. Se non sbaglio ieri ci siamo passati vicino. Ho visto le indicazioni.”

“Esatto”, risponde Andrea, “i Fori Imperiali si trovano sulla strada che collega il Colosseo a Piazza Venezia. Pochi minuti e saremo arrivati.”

I due si prendono per mano e in poco tempo arrivano a destinazione.

Maria si guarda intorno e dice: “I Fori Imperiali sono costituiti da una serie di piazze costruite tra il 46 a.C. e il 113 d.C. Rappresentavano il centro culturale, religioso, amministrativo e commerciale della città.”

“Esatto” continua Andrea “e quello in cui ci troviamo adesso è il Foro di Cesare, inaugurato esattamente il 46 a.C. e fortemente voluto da Giulio Cesare.”

“E se non sbaglio due anni dopo è stato assassinato, vero?” chiede Maria.

Andrea prontamente risponde: “Sì, è nato il 100 a.C. e non tutti sanno che è stato un generale, un console, un oratore, uno scrittore e infine un dittatore a vita. È stato lui a determinare il passaggio da un governo di forma repubblicana a quello imperiale. Le sue imprese militari sono state studiate per secoli da diversi generali perché Cesare è stato uno stratega eccezionale.

Kimennek a szállodából, megreggeliznek, és Andrea azt mondja: „Most a császári fórumokat megyünk el megnézni. Itt vannak a közelben.” Mária válaszol: „Örömmel. Ha nem tévedek tegnap a közelükben haladtunk el. Láttam az útjelzést.” „Pontosan.” — válaszol Andrea. „A császári fórumok a Colosseumot a Venezia térrel összekötő utcában található. Néhány perc után meg is érkezünk.”

Kézen fogják egymást, és rövid időn belül elérik úticéljukat.

Mária körbenéz, és azt mondja: „A császári fórumok terek sorozata, amelyeket Kr. e. 46 és Kr. u. 113 között építettek. A város kulturális, vallási, adminisztrációs és kereskedelmi központjaként szolgáltak.”

„Pontosan.” — folytatja Andrea. „Ahol most vagyunk ez a Caesar fóruma; pontosan Kr. e. 46-ban avatták fel, és Julius Caesar parancsára készült.” „És ha nem tévedek, akkor két évvel később meggyilkolták, igaz?” — kérdezi Mária.

Andrea azonnal válaszol: „Igen, Kr. e. 100-ban született, és nem mindenki tudja, hogy hadvezér, konzul, szónok, író és végül diktátor volt élethossziglan. Ő volt az, aki a köztársasági berendezkedést császársággá alakította. Katonai tevékenységeit századokon át számos hadvezér tanulmányozta, mivel Caesar kitűnő hadvezér volt.

È stato assassinato il 15 Marzo del 44 a.C. da 23 coltellate inflitte da senatori che hanno cospirato contro di lui.

La notte che ha preceduto il suo assassinio, la moglie Calpurnia ha sognato che la casa le crollava addosso e lei rimaneva con il cadavere del marito tra le braccia. Lo stesso Cesare quella notte ha sognato di volare e di stringere la mano a Giove.

Nonostante non si sentisse bene e la richiesta della moglie di rimanere a casa, il giorno dopo è stato convinto a recarsi in senato dove alcuni senatori si sono riuniti attorno a lui e lo hanno colpito ripetutamente fino alla morte.”

“Non conoscevo tutti questi particolari! È tutto molto interessante” ribatte Maria.

“Bene” dice Andrea. “Ora visitiamo gli altri Fori e poi andiamo a vedere un altro monumento.”

Trascorrono ancora altre tre ore nei Fori Imperiali e poi decidono di andare a mangiare qualcosa di buono.

Si dirigono verso nord e si fermano in una trattoria tipica romana per riposare e recuperare le forze.

Anche questa volta Andrea vuole fare assaggiare nuovi piatti alla sua simpatica e bella amica.

Kr. e. 44. március 15-én 23 késszúrással megölték az ellene összeesküvő szenátorok.

Felesége, Calpurnia a gyilkosságot megelőző estén azt álmodta, hogy háza magára omlik, és ő férje holttestét a kezében tartja. Ugyanazon az éjszakán maga Caesar azt álmodta, hogy repül, és Jupiter kezét szorítja.

Annak ellenére, hogy nem érezte jól magát, és felesége kérlelte, hogy maradjon otthon, másnap mégis meggyőzték arról, hogy elmenjen a szenátusba, ahol néhány szenátor körbeállta, és addig döfték testébe a töröket, míg meg nem halt.”

„Ilyen részletesen nem ismertem a történetet! Mindez nagyon érdekes” — válaszol Mária.

„Jól van.” — mondja Andrea. „Most megnézzük a többi fórumot, majd meglátogatunk egy másik emlékművet.”

További 3 órát töltenek el a császári fórumokon, azután úgy döntenek, hogy elmennek valami finomat enni.

Észak felé veszik az irányt, és egy tipikus római vendéglőre esik a választásuk, hogy megpihenjenek és új erőre kapjanak.

Andrea ez alkalommal is ismeretlen fogásokat szeretne megkóstoltatni szimpatikus és szép barátnőjével.

Ordina spaghetti al nero di seppia, orata con insalata e torta fatta in casa.

Maria è felicissima di poter scoprire nuovi sapori e ormai riesce ad usare la forchetta senza difficoltà.

Dopo un ottimo primo piatto, il cameriere arriva con un carrello contenente il pesce. Maria impallidisce, non sa proprio come mangiarlo, ha la lisca molto grande e non vuole fare brutta figura. Per fortuna però, il cameriere, con una velocità impressionante, pulisce l'orata davanti a lei in meno di 30 secondi. La lisca non c'è più e lei tira un sospiro di sollievo. Andrea si alza, prende uno spicchio di limone e lo sprema lungo il pesce di Maria facendole cenno di assaggiare.

Lei sorride, ne prende un pezzetto e lo mette in bocca. “Il pesce è ottimo!” esclama con entusiasmo.

Il pranzo prosegue e, tra una parola e l'altra, gli sguardi di Maria e Andrea si incrociano più volte creando in entrambi sensazioni piacevoli e di felicità.

Dopo il dolce un buon caffè non può mancare e anche i due giovani ne prendono uno.

Adesso sono pronti a ripartire e si avviano con passo lento verso nord.

Tintahaltintás spagettit, arany-durbincot salátával és házi készítésű tortát rendel.

Mária nagyon örül annak, hogy új ízeket fedezhet fel, és most már nehézség nélkül tudja használni a villát.

Egy kiváló első fogás után a pincér zsúrkocsival meghozza a halat. Mária elsápad, halvány fogalma sincs arról, hogyan egye, szálkái nagyok, és nem akar rossz színben feltűnni. De szerencsére a pincér lenyűgöző sebességgel, kevesebb mint 30 másodperc alatt megtisztítja a halat a lány előtt. A szálkának nyoma sincs, ő pedig megkönnyebbülten felsóhajt. Andrea felkel, fog egy gerezd citromot, és kinyomja levét Mária haljára bólintva neki, hogy kóstolja meg.

A lány mosolyog, fog belőle egy kis darabot, és a szájába teszi. „Kitűnő a hal!” — kiált fel lelkesen.

Folytatják az ebédet, és beszéd közben szemük többször összehálik, mindkettőjükben kellemes és boldog érzelmeket keltve.

A sütemény után nem maradhat el egy jó kávé, és a két fiatal is iszik egyet.

Most készen állnak, hogy újra útra keljenek, és lassú léptekkel észak felé indulnak.

Dopo circa 20 minuti la strada si allarga e una meravigliosa fontana appare sulla loro sinistra: Fontana di Trevi.

Maria, emozionata alla vista del monumento, dice: “Che meraviglia! È ancora più bella di quel che immaginassi. L’ho vista più volte nel film *La dolce vita* di Federico Fellini.”

Andrea sorride e l’accompagna ai piedi della fontana. La gira di 180 gradi, le dà tre monetine e le dice: “Ora chiudi gli occhi e lanciale nell’acqua.” Maria, senza ribattere, esegue l’azione. Riapre gli occhi e, molto divertita, si gira nuovamente verso la fontana e nota subito che ne è piena.

“Ma ce ne sono tantissime!” esclama con entusiasmo. Andrea scoppia a ridere e dice: “Sembri una bambina che ha appena scoperto un piccolo tesoro” e continua a ridere di gusto.

Poi aggiunge: “Una leggenda vuole che se si lanciano tre monete, la prima garantirà il ritorno a Roma, la seconda porterà una nuova storia d’amore, mentre la terza porterà al matrimonio!”

Maria arrossisce e a bassa voce dice: “Davvero? E tu credi che sia vero?”

Andrea, senza esitare, risponde: “Io credo di sì!”

Kb. 20 perc után az út kiszélesedik, és egy csodálatos szökőkút tűnik fel jobb oldalukon: a Trevi-kút.

Mária, a műemléket látván meghatottan mondja: „Milyen csodálatos! Szébb, mint képzeltem. Többször is láttam Federico Fellini 'Az édes élet' című filmjében.”

Andrea mosolyog, és elkíséri a szökőkút tövéhez. Elfordítja 180 fokkal, ad neki három pénzérmét, és azt mondja neki: „Most csukd be a szemed, és hajítsd ezeket a vízbe.” Mária válasz nélkül megteszi. Kinyitja a szemét, igen vidáman újra a szökőkút felé fordul, és azonnal észreveszi, hogy telis-tele van velük.

„Milyen sok van benne!” — kiált fel lelkesen. Andrea nevetésben tör ki, és azt mondja: „Olyan vagy, mint egy kislány, aki éppen most fedezett fel egy kis kincset.” És tovább mulat rajta.

Aztán hozzáteszi: „A babona szerint, ha három érmét dobsz, az első biztosítja, hogy vissza fogsz térni Rómába, a második új szerelmi történetet fog eredményezni, míg a harmadik házasságot hoz!”

Mária elvörösödik, és halkán azt mondja: „Tényleg? És szerinted ez igaz?”

Andrea hezitálás nélkül válaszol: „Én így gondolom!”

I due si guardano intensamente, si avvicinano e quasi senza accorgersene le loro labbra si sfiorano. Entrambi, stupiti da quel che sta accadendo davanti a tutti, indietreggiano un po' imbarazzati ma per nulla turbati.

Il momento d' imbarazzo però aumenta quando un turista si avvicina ai due giovani e mostra loro una fotografia scattata alla fontana nell'istante esatto in cui le loro labbra si sono unite. Sembrava che il tempo si fosse fermato e che protagonista nella foto non fosse il monumento, bensì la magia di un bacio innocente.

Andrea e Maria non ci possono credere: la leggenda delle tre monete ha forse un fondo di verità? È forse l'inizio di un amore travolgente? Il pensiero di una vita da trascorrere insieme si affaccia nelle menti dei due ragazzi. Per alcuni istanti rimangono senza parole a contemplare la statua di Oceano nel centro della fontana.

Andrea rompe il silenzio e dice: “Ogni giorno le monetine nella fontana vengono raccolte dal Comune di Roma e vengono donate per sfamare le persone povere. Non si tratta di pochi spiccioli, vengono raccolti circa 3 mila euro al giorno.”

“Wow! Incredibile!” esclama stupita Maria.

Intenzíven nézik egymást, közelebb mennek egymáshoz, és majdnem észrevétlenül szájuk összeér. Mindketten csodálkozva azon, hogy mi is történik így mindenki előtt, visszahőkölnek egy kissé zavarba esetten, de abszolút nem zaklatottan.

De zavaruk fokozódik, amikor egy turista odalép a két fiatalhoz, és mutat nekik egy fényképet, amelyet a szökőkútnál készített pont abban a pillanatban, amikor szájuk összeért. Mintha az idő megállt volna, és mintha a fénykép főszereplője nem is az emlékmű, hanem egy ártatlan csók varázsa lenne.

Andrea és Mária el sem tudják hinni: a három érme babonájának lehet valami igazságalapja? Lehet, hogy ez egy fékezhetetlen szerelem kezdete? A két fiatal elméjében felvillan egy együtt eltöltött élet gondolata. Néhány pillanatig szótlanul csodálják Ókeanosz szobrát a szökőkút közepén.

Andrea megtöri a csendet, és azt mondja: „Az érméket minden nap összegyűjti Róma városháza, és a szegény emberek élelmezésére adományozzák. Nem kis pénzről van szó, minden nap 3.000 euró körüli összeget gyűjtenek össze.”

„Wow! Hihetetlen!” — kiált fel csodálkozva Mária.

Il tramonto è ormai vicino, le ore sono trascorse velocemente e, dopo un'ottima cena e una passeggiata lungo il Tevere, Maria torna in albergo accompagnata dal suo cavaliere. Andrea, giorno dopo giorno, prende sempre più le sembianze del suo principe azzurro.

A nap hamarosan lemegy, az idő gyorsan elszállt, és egy kitűnő vacsora, továbbá a Tevere folyó-parti séta után Mária lovagja kíséretében visszatér a szállodába. Andrea napról napra egyre inkább a szőke herceg jellegét ölti fel.

Capitolo 6

Dalle catacombe a Città del Vaticano

Un nuovo giorno sveglia la città di Roma. I primi raggi di sole entrano dalla finestra della stanza di Maria che, immersa in un magnifico sogno, si gira dall'altra parte.

Al suono della sveglia si solleva velocemente e grida: "Andrea!"

Non appena capisce che si è trattato di un sogno, prende il cuscino, lo stringe forte e dice: "Sembrava così reale!"

Si alza e con calma va in bagno, apre il rubinetto della doccia, attende che l'acqua si riscaldi e poi entra nella vasca. Continua a pensare ad Andrea e non riesce ad avere nient'altro in mente.

Il suo sorriso, le sue parole, i suoi gesti e le sue espressioni continuano a essere presenti. Maria scuote la testa per allontanare quei pensieri, ma il tentativo non va a buon fine.

Finisce di fare la doccia, si asciuga e si pettina. Un po' di trucco e un nuovo vestito per un'altra splendida giornata.

6. Fejezet

A katakombáktól a Vatikánvárosig

Új nap ébreszti fel Róma városát. Az első napsugarak beszőknek Mária szobájának ablakán, aki csodálatos álomba merülve másik oldalára fordul.

Az ébresző hangjára gyorsan felül és felkiált: „Andrea!”

Ahogy felismeri, hogy álomról volt szó, megfogja a párnát, erősen megszorítja és azt mondja: „Annyira valósnak tűnt!”

Felkel és komótosan a fürdőszobába megy, kinyitja a zuhanycsapot, megvárja míg a víz felmelegszik, aztán belép a kádba. Egyre csak Andreán jár az esze, nem tud semmi másra gondolni.

A mosolyát, a szavait, a gesztusait és az arckifejezéseit nem tudja kiverni a fejéből. Mária megrázza a fejét, hogy elhesse azokat a gondolatokat, de próbálkozása nem jár sikerrel.

Végez a zuhannyal, megtörölközik és megfésülködik. Egy kis smink és egy új ruha egy új csodálatos napra.

Alle 9:30 chiude la porta e scende le scale. Andrea è già all'ingresso che l'aspetta con un mazzo di rose in mano. Glielne porge e dice: "Il fioraio ha detto che sono le rose più belle del suo giardino, ma nulla può essere paragonato alla tua grazia e alla tua bellezza."

Maria rimane senza parole e non riesce a trattenere l'emozione. Una lacrima di felicità scende lungo la guancia.

Il receptionist che ha assistito a tutto, con gentilezza si avvicina e dice: "Le faccio mettere in un vaso nella sua stanza se permette." Poi afferra il mazzo di fiori e lo porta via.

Maria è ancora immobile, l'emozione è forte. Nessuno l'ha mai fatta sentire così importante, nessuno l'ha mai guardata come fa Andrea, nessuno le ha mai dimostrato così tanto affetto e ammirazione.

Andrea non capisce bene la reazione. Non è certo che Maria abbia apprezzato: non parla e non si muove.

Dopo pochi istanti di attesa lei lo abbraccia forte e scoppia a piangere.

Andrea ricambia l'abbraccio, ma anche se continua a non capire cosa succede, preferisce non parlare. Percepisce un grande affetto da parte di Maria e questo lo fa stare bene.

9.30-kor bezárja az ajtót és lemegy a lépcsőn. Andrea már a bejáratnál várja egy csokor rózsával a kezében. Odanyújtja neki és azt mondja: „A virágárus azt mondta, hogy kertje legszebb virágai a rózsák, de a te szépségeddel nem lehet semmit összehasonlítani.”

Mária szóhoz sem jut, és nem tudja visszatartani érzelmét. A boldogság egy könnyecppje lecsurog az orcáján.

A recepciós, aki tanúja volt mindennek, kedvesen közelebb megy, és azt mondja: „Mégkérem, hogy rakják be egy vázába a szobájában, ha megengedi.” Aztán megfogja a virágcsokrot és elviszi.

Mária még mindig mozdulatlan, heves érzelmek öntik el. Senki nem érezte még eddig vele, hogy ilyen fontos, senki nem nézett úgy rá, mint ahogy Andrea teszi, senki nem mutatott felé ilyen nagy szeretetet és csodálatot.

Andrea nem teljesen érti ezt a reakciót. Nem biztos abban, hogy Mária örült neki: nem beszél és meg sem mozdul.

Néhány pillanat múlva Mária szorosán megöleli Andreát, és sírásban tör ki.

Andrea viszonozza az ölelést. Ennek ellenére, mivel továbbra sem érti, hogy mi történik, inkább nem szólal meg. Nagy szeretetet érez Mária részéről, és ettől jól érzi magát.

Dopo circa un minuto di silenzio Maria dice: “Grazie mille, Andrea! Mi fai sentire una persona speciale e questo mi emoziona moltissimo. Scusa se piango, ma è più forte di me.”

Andrea sospira sollevato e poi risponde: “Maria, tu sei davvero speciale! Sei l’unica persona con cui ho voglia di trascorrere insieme intere giornate. Non mi sono mai divertito così tanto in vita mia. Sei bella, dolce, simpatica e affettuosa. Ti ho incontrato solo pochi giorni fa e mi sembra di conoscerti da sempre. Ho l’impressione di aver trascorso secoli assieme a te.”

Maria stringe ancora più forte e poi ribatte: “Anche io sento qualcosa di simile. Stamattina non riuscivo a pensare ad altro che a te. Ti ho sognato tutta la notte e da quando mi sono svegliata la tua immagine rimane fissa nella mia mente.”

Poi aggiunge: “Cosa sta succedendo? Non mi sono mai sentita così. Non sono pronta per questo tipo di emozioni! Il cuore batte all’impazzata, la mente gioca brutti scherzi e io perdo il controllo di quello che faccio! Com’è possibile!?”

Andrea mette le mani sul suo bacino, indietreggia leggermente e, guardandola negli occhi le dice: “Anch’io mi sono innamorato di te! Ho gli stessi sintomi della tua “malattia”. Credi che potremo mai guarire?”

Körülbelül egy percnyi csend után Mária azt mondja: „Köszönöm szépen, Andrea!” Úgy bánsz velem, mintha különleges személy lennék, és ez nagyon meghat. Bocsánat, hogy sírok, de nem tudom visszatartani.”

Andrea megkönnyebbülten felsóhajt, aztán azt mondja: „Mária, Te igazán különleges vagy! Te vagy az egyetlen személy, akivel egész napokat szívesen töltök el. Egész életemben nem éreztem ilyen jól magam. Szép, édes, szimpatikus és szeretetteljes vagy. Csupán néhány napja találkoztunk, de úgy tűnik számomra, mintha mindig is ismertelek volna. Az az érzésem, mintha évszázadokat töltöttem volna el veled.”

Mária még erősebben szorítja magához, aztán válaszol: „Én is hasonlóan érzem. Ma reggel másra sem tudtam gondolni, mint rád. Egész éjszaka rólad álmodtam, és amióta felébredtem csak te jársz az eszemben.”

Aztán hozzáteszi: „Mi történik? Így még soha nem éreztem magam. Nem állok készen ilyen érzelmekre! A szívem őrülten ver, az elmém csúnya játékot űz velem, és nem kontrollálom tetteim! Hogy lehet ez?”

Andrea Mária derekára teszi a kezét, egy csöppet hátralép, és szemébe nézve azt mondja: „Én is belédszerettem! Én is ugyanilyen tünetektől szenvedek. Szerinted valaha is meg fogunk gyógyulni?”

Maria sorride e risponde: “Non lo so, forse dovremo imparare a convivere con essa.”

I due sorridono, si guardano ancora e si scambiano il bacio più bello della loro vita. Entrambi chiudono gli occhi, un brivido di emozione attraversa i loro corpi e il tempo sembra fermarsi.

Quando riaprono gli occhi e si guardano attorno scoprono di essere stati osservati e, felici ma un po' imbarazzati, corrono via dall'albergo.

La prima tappa della giornata, dopo una buona colazione italiana, sono le catacombe. I due giovani, pieni di energia, prendono la metropolitana e due autobus per arrivare in via Appia Antica dove possono accedere alle catacombe di San Callisto.

Appena entrati, la guida spiega che non tutti sanno che le catacombe a Roma sono più di 60, ma molte non sono conosciute. Quelle di San Callisto sono quelle più antiche e meglio conservate della via Appia.

Maria chiede alla guida: “È vero che le catacombe sono state costruite per sfuggire alla persecuzione dei cristiani?”

Mária nevet és azt válaszolja: „Nem tudom, talán meg kell tanulnunk együtt élni vele.”

Mindketten elmosolyodnak, tovább nézik egymást, és életük legszebb csókját viszonozzák. Mindketten becsukják szemüket, testükön erős érzelem fut végig, és mintha az idő is megállt volna.

Amikor szemüket kinyitják, és körülnéznek, észreveszik, hogy figyelik őket, és boldogan, de egy kissé zavartan elfutnak a szállodából.

A nap első állomása, egy finom olasz reggeli után, a katakombák. A két fiatal, energiával tele, metróval majd két busszal megérkezik a Appia Antica utcába, ahonnan be tudnak menni a Szent Callixtus-katakombákba.

Miután belépnek, az idegenvezető azt magyarázza, hogy nem mindenki tudja, hogy Rómában több mint 60 katakomba van, és legtöbbjük nem is ismert. A Szent Callixtus-katakombák a legrégebbiek és a legjobb állapotban maradtak fenn a via Appiában.

Mária megkérdezi az idegenvezetőt: „Igaz az, hogy a katakombákat azért építették, hogy elszökhessenek a keresztényüldözések elől?”

La guida sorride e risponde: “Questo è ciò che a volte viene raccontato, ma in realtà le catacombe sono state costruite per seppellire i cristiani. In poche parole hanno sempre avuto la funzione di cimitero.”

Poi aggiunge: “Vede, San Pietro e San Paolo, per esempio, non hanno avuto una sepoltura cristiana e i loro corpi sono stati messi negli stessi cimiteri che usavano i pagani a quel tempo. Le catacombe rappresentavano il cimitero cristiano e queste di San Callisto sono sorte verso la fine del secondo secolo. Qui sono stati sepolti 9 Papi, 8 Vescovi e anche Santa Cecilia, patrona della musica. C’è una rete di quasi 20 km di gallerie che si diramano in circa 15 ettari di terreno.”

Maria e Andrea si prendono per mano e seguono la loro guida assieme a un folto gruppo di turisti. Sono circondati da quasi duemila anni di storia ed essere assieme in questo tuffo nel passato rende l’esperienza ancora più intensa.

Dopo un lungo percorso e nuove scoperte, i giovani concludono la visita totalmente soddisfatti ma stanchi ed affamati. Si fermano al primo ristorante che incontrano e si saziano con ottimo cibo. Dopo un immancabile caffè espresso, una nuova meta li attende: Città del Vaticano.

Az idegenvezető mosolyog és azt feleli: „Néha ezt lehet hallani, de valójában a katakombákat a keresztények temetésére építették. Röviden, mindig is temetkezőhelyként működött.”

Aztán hozzáteszi: „Látja, Szent Péter és Szent Pál például nem részesült keresztény temetkezésben, testüket ugyanabba a temetőbe helyezték, mint amit a pogányok használtak abban az időben. A katakombák keresztény temetők voltak és ezek a Szent Callixtus-katakombák a második század vége felé jelentek meg. Itt lett eltemetve 9 pápa, 8 püspök és Szent Cecília is, a zene védőszentje. Majdnem 20 km hosszú az alagúthálózat, amely kb. 15 hektáron ágazik szét.”

Mária és Andrea kézen fogják egymást, és egy nagy létszámú turistacsoporttal együtt követik idegenvezetőjüket. Majdnem 2000 éves történelem veszi körül őket, és az, hogy együtt merülhetnek el a múltban, még intenzívebbé teszi ezt az élményt.

Hosszú út megtétele és új dolgok felfedezése után a két fiatal elégedetten, de fáradtan és éhesen fejezik be látogatásukat. Megállnak az útjukba eső első étteremnél, és kiváló étellel megtömik bendőjüket. Egy elmaradhatatlan eszpresszó kávé után egy új úticél várja őket: a Vatikánváros.

Prendono prima l'autobus e poi la metro, così raggiungono Piazza San Pietro in Città del Vaticano.

La piazza è enorme, la prima parte è di forma ovale con un obelisco al centro e poi prosegue con forma trapezoidale sino a congiungersi con la maestosa Basilica di San Pietro. È circondata da 284 colonne e 140 statue di santi, 70 da un lato e 70 dall'altro.

Ci sono centinaia di turisti, ma non c'è problema di spazio perché la piazza ha un diametro di 240 metri.

Maria rimane stupita e meravigliata. Anche se lei non è cattolica, nutre un profondo rispetto per tutte le religioni e non può fare a meno di ammirare una simile magnificenza.

I giovani attraversano la piazza per ben due volte. Osservano tutte le statue e poi arrivano davanti alla splendida basilica. Entrano e si avvicinano a un gruppo di turisti. La loro guida spiega che la basilica è stata costruita in circa 150 anni e che hanno partecipato all'opera molti artisti tra cui Raffaello e Michelangelo.

La costruzione è terminata nel 1626 e la struttura può contenere circa 20.000 persone. Ha una lunghezza di 190 metri e la sua famosa cupola raggiunge un'altezza di circa 136 metri.

Először buszra aztán metróra szállnak, így eljutnak Vatikánba a Szent Péter térre.

A tér hatalmas, első része ovális formájú, közepén egy obeliszkkal, aztán trapéz alakban folytatódik, míg össze nem ér a magasztos Szent Péter bazilikával. A teret 284 oszlop és 140 szent szobra, 70 az egyik, 70 a másik oldalon veszi körül.

Több száz turista van jelen, de semmi gond, mivel a tér 240 méter átmérőjű.

Mária meglepődik és elcsodálkozik. Annak ellenére, hogy nem katolikus, mély tiszteletet érez minden vallás iránt, és elkerülhetetlen, hogy ne csodáljon meg egy ilyen látványosságot.

A fiatalok kétszer is keresztülmennek a téren. Megfigyelnek minden szobrot, azután megérkeznek a csodálatos bazilika elé. Belépnek és egy turistacsoport közelébe férkőznek. Idegenvezetőjük arról beszél, hogy a bazilika kb. 150 éven keresztül épült, továbbá sok művész vett részt az építésében, mint például Raffaello és Michelangelo.

Az építkezés 1626-ban fejeződött be, és az épület kb. 20.000 személyt képes befogadni. 190 méter hosszú, híres kupolája pedig kb. 136 méter magas.

Maria non riesce a staccare gli occhi da quelle meravigliose opere d'arte. Poi sente che alcuni turisti vanno in cima alla cupola progettata da Michelangelo ed entusiasta chiede ad Andrea: “Andiamo anche noi?”

Andrea è un po' stanco ma risponde: “Per amor tuo, mia cara, affronterò con coraggio i 551 scalini che ci separano dalla vetta!”

Così iniziano la salita di una scalinata che diventa sempre più stretta e ripida, ma quando arrivano in cima la fatica scompare come per magia per lasciar spazio all'emozione di un panorama mozzafiato. I due si abbracciano soddisfatti e felici di aver fatto tutto il percorso.

È ormai giunta l'ora del tramonto e non c'è tempo di visitare altro. I giovani cenano assieme e, come di consueto, Andrea accompagna Maria fino all'albergo. Questa volta però i due entrano insieme, mano nella mano e trascorrono una notte di passione e di amore.

Mária nem tudja levenni szemét azokról a csodálatos műalkotásokról. Aztán azt hallja, hogy néhány turista felmegy a Michelangelo által tervezett kupolába, és lelkesen megkérdezi Andreát: „Mi is felmegyünk?”

Andrea kicsit fáradt, de azt válaszolja: „A kedvedért, kedvesem, bátorsággal szembenézek 551 lépcsővel, amelyek elválasztanak minket a csúcstól!”

Így elindulnak felfelé a lépcsőfeljáraton, amely egyre keskenyebb és meredekebb lesz, de ahogy felérnek a csúcsra, fáradtságuk varázslatos módon eltűnik, hogy helyet hagyjon egy lélegzetelállító kilátásnak. Elégedetten megölelik egymást, és boldogok, hogy megtették az egész utat.

Immár a nap lemenőben, és nincs idő arra, hogy valami mást is megnézzenek. A fiatalok együtt megvacsoráznak, és szokásukhoz híven Andrea elkíséri Máriát a szállodába. Ez alkalommal azonban mindketten kézenfogva bemennek, és egy szenvedélyes és szerelmes éjszakát töltenek el.

Capitolo 7

Un tour per la città

La notte trascorre velocemente, ma questa volta il cinguettio degli uccelli e i caldi raggi di sole non sono sufficienti a svegliare Maria e Andrea.

Si sono addormentati molto tardi e i loro occhi non accennano ad aprirsi. Alle 9:00 in punto squilla il telefono di Maria. Ambedue si sollevano di scatto, poi Andrea si sdraia nuovamente. Inizialmente Maria non capisce da dove proviene il suono, poi si ricorda di aver lasciato il telefono nella tasca dei pantaloni che sono a terra a un metro dalla porta d'ingresso. Finalmente lo trova e risponde in ungherese: "Szia anya!"

La mamma ha chiamato per sapere come sta, è un po' preoccupata perché la figlia è sola in una grande città. Maria le racconta della visita al Vaticano e alle catacombe e le conferma che è la vacanza più bella della sua vita. Poi aggiunge che si è innamorata di Roma e che vorrebbe ritornarci presto.

Al termine della chiamata qualcuno bussa alla porta. È il servizio in camera.

7. fejezet

Városnézés autóbusszal

Az éjszaka gyorsan eltelik, de ez alkalommal a madarak csiripelése és a meleg napsugarak sem tudják felébreszteni Máriát és Andreát. Nagyon későn aludtak el, és semmi jele annak, hogy szemük kinyílna. Pontban 9 órakor csörög Mária telefonja. Mindketten hirtelen felülnek, majd Andrea újra ledől. Mária először nem érti, hogy honnan jön a hang, azután eszébe jut, hogy a nadrágja zsebében hagyta a telefont, amely a bejárati ajtótól egy méter távolságra a földön hever. Végre megtalálja, és magyarul válaszol: „Szia anya!”

Anyukája tudni szeretne volna, hogy van. Egy kicsit izgatott, mivel lánya egyedül van egy nagy városban. Mária elmeséli neki, hogy megnézte a Vatikánt és a katakombákat, és megnyugtatja, hogy ez élete legszebb vakációja. Aztán hozzáteszi, hogy beleszeretett Rómába, és rövid időn belül vissza szeretne térni.

A hívás befejeztével valaki kopog az ajtón. A szobaszervíz.

Andrea apre la porta e prende il vassoio contenente due cappuccini, due cornetti, due fette di pane e due vaschette di Nutella. Sparsi sul vassoio alcuni petali di rosa rossi aggiungono un tocco di romanticismo.

Andrea posa il vassoio sul letto, si avvicina a Maria, le dà un bacio e l'abbraccia intensamente. Poi aggiunge: "Grazie per aver condiviso emozioni meravigliose con me questa notte. Il cuore batte ancora forte e la tua vicinanza mi rende costantemente felice."

Maria è emozionata in egual misura, ma è difficile esprimere certe cose in italiano. Sente però la necessità di fargli capire quanto è importante per lei e dice qualcosa in ungherese. Anche se Andrea non comprende il significato delle singole parole, percepisce così tanto amore nel suo sguardo che tutte le parole del mondo non sarebbero sufficienti a esprimere quell'emozione.

Con calma i due consumano la colazione al letto, fanno una lunga doccia insieme e si vestono per una nuova avventura nella città eterna.

Escono dalla stanza, scendono le scale e ad Andrea viene un'idea: "Maria, purtroppo tra un paio di giorni devi tornare in Ungheria. Non è possibile farti vedere tutta Roma in così poco tempo, ci sono troppe cose ancora da ammirare.

Andrea kinyitja az ajtót, és átveszi a tálcat, amin két kapucsínó, két croissant, két szelet kenyér és két kis nutellaadag van. A tálcán elhintett néhány piros rózsaszírom még romantikusabbá teszi azt.

Andrea leteszi a tálcat az ágyra, odamegy Máriához, ad neki egy csókot, és intenzíven átöleli. Aztán hozzáteszi: „Köszönöm, hogy ilyen csodálatos érzelmeket osztottál meg velem ma éjszaka. Szívem még mindig erősen ver, és közelséged egyre boldogabbá tesz.”

Mária ugyanúgy repdes a boldogságtól, de nehéz olaszul egyes dolgokat kifejezni. Érti azonban annak szükségességét, hogy tudassa vele, hogy mennyire fontos számára, és mond valamit magyarul. Jóllehet Andrea nem érti az egyes szavakat, olyan nagy szeretetet érez Mária szemében, hogy a világ összes szava sem lenne elegendő annak az érzelemnek a kifejezésére.

Komótosan elfogyasztják a reggelit az ágyban, közösen vesznek egy hosszú zuhanyt, és felöltöznek egy új kalandra az örök városban.

Kimennek a szobából, lemennek a lépcsőn, és Andreának támad egy ötlete: „Mária, két nap múlva sajnos vissza kell térnöd Magyarországra. Lehetetlen ilyen rövid idő alatt megmutatni neked egész Rómát, túl sok minden megcsodálni való van még.

Che ne dici se facciamo un tour con il bus turistico? Possiamo scendere e salire quando vogliamo per tutto il giorno.”

“Ci sto!” risponde Maria.

Escono dall'albergo e arrivano al Colosseo. Vedono la fermata del bus e dopo tre minuti eccolo che arriva. Andrea prende due biglietti e riceve anche due auricolari. L'autobus ha due piani e salgono a quello superiore che è scoperto e quindi possono vedere bene il panorama. Anche se è molto affollato, trovano due posti e si siedono proprio in fondo. Infilano gli auricolari e iniziano ad ascoltare le informazioni relative al Colosseo.

Il bus riparte e Maria prende la sua macchina fotografica per scattare foto da un nuovo punto di vista. Questa volta però l'attrazione principale sembra essere Andrea.

La prima fermata dopo il Colosseo è il Circo Massimo. Con ben 600 metri di lunghezza e 140 metri di larghezza, si tratta della più grande struttura dedicata ai giochi e agli spettacoli mai costruita dall'uomo. Era la sede delle corse dei cavalli, di gare agonistiche e di spettacoli di vario tipo.

Mit szólsz, ha turistabusszal teszünk egy túrát? Egész nap akkor szállunk le és fel, amikor akarunk.”

„Benne vagyok!” – válaszol Mária.

Kimennek a szállodából, és megérkeznek a Colosseumhoz. Látják a megállót, és három perc múlva meg is érkezik a busz. Andrea vesz két jegyet, és kap két fülhallgatót is. A busz kétemeletes, felmennek a felső fedetlen szintre, így jó kilátásuk van. Jóllehet a busz tele van, mégis találnak két helyet, és éppen a busz végében leülnek. Bedugják a fülhallgatókat, és elkezdik hallgatni a Colosseumról szóló információkat.

A busz újra elindul, és Mária előveszi fényképezőgépét, hogy új nézőpontból fényképezzen. Ez alkalommal azonban úgy tűnik, hogy a fő látványosság Andrea.

A Colosseum után az első megálló a Circus Maximus. Nem kevesebb mint 600 m hosszával és 140 m szélességével ez a legnagyobb építmény, amit ember valaha is a játékoknak és fesztiváloknak építtetett. Lóversenyeknek, küzdőversenyeknek és különböző előadásoknak volt helyszíne.

La seconda tappa del bus è piazza Venezia. Maria e Andrea sono già stati in questo luogo per ammirare l'Altare della Patria, ma decidono di scendere e fare una passeggiata per arrivare al Campidoglio. Questo è il più piccolo dei sette colli su cui è stata fondata la città e che ospita l'attuale sede del comune di Roma. Maria non può fare a meno di ammirare la bellissima piazza del Campidoglio disegnata da Michelangelo e i tre maestosi palazzi che la circondano.

Mentre percorrono la strada di ritorno per riprendere l'autobus, i due giovani si fermano alla Basilica di Santa Maria in Aracoeli. Dopo una scalinata di 124 gradini accedono alla struttura interna dove possono ammirare opere di grandi pittori e scultori, tra cui Donatello.

Contenti della visita e ancora pieni di energia, Maria e Andrea raggiungono la fermata del bus e salgono sul primo che passa proseguendo l'itinerario che li porta a Castel Sant'Angelo, non lontano da Città del Vaticano.

Si tratta di un imponente castello sulla sponda del fiume Tevere che è stato voluto dall'Imperatore Adriano per essere la sua tomba e quella dei suoi successori. Dal 1925 è la sede di un museo nazionale che ospita collezioni di arte e storia. Inoltre rappresenta il luogo in cui è ambientato il libro "Angeli e Demoni" di Dan Brown.

A második megálló a Velence tér. Mária és Andrea már voltak itt, hogy megcsodálják a Haza Oltárát, de úgy döntenek, hogy leszállnak, és elsétálnak a Capitoliumhoz. A hét domb közül ez a legkisebb, amelyen megalapították a várost és ahol jelenleg Róma városháza található. Mária csak csodálni tudja Michelangelo által tervezett Kapitólium-teret és az azt körülvevő három fenséges épületet.

A buszhoz visszamenet a két fiatal útközben megáll a Santa Maria in Aracoeli templomnál. 124 lépcsőfok után belépnek az épület belsejébe, ahol híres festők és szobrászok, mint például Donatello műveit csodálhatják meg.

Látogatásukkal elégedetten és még teli energiával Mária és Andrea megérkeznek a buszmegállóba, felszállnak az első buszra, és folytatják útjukat, amely az Angyalvárhoz viszi el őket, nem messze a Vatikántól.

Egy impozáns várról van szó a Tevere folyó partján, amelynek építését Hadrianus császár rendelte el saját és utódai síremlékének. 1925-től egy nemzeti múzeum székhelye, ahol mű- és történelmi gyűjteményeket állítanak ki. Továbbá megjeleníti azt a helyszínt, ahol Dan Brown „Angyalok és démonok” könyve játszódik.

Gli amanti dei videogiochi probabilmente sanno che l'ultima missione di "Assassin's Creed" e "Assassin's Creed: Brotherhood" è quasi interamente ambientata nel castello e a Roma in generale.

Maria e Andrea percorrono il ponte che attraversa il Tevere e fanno visita alla struttura composta da 6 livelli.

Si soffermano a vedere ogni livello e, alla fine del tour, i ragazzi escono affamati dal castello ed entrano nella prima pizzeria che incontrano. Si sfamano con una buona pizza ai quattro formaggi e si riposano mentre bevono qualche sorso di coca-cola ghiacciata.

Poco dopo rimontano sull'autobus e proseguono per la prossima tappa: Fontana di Trevi.

Anche qui ci sono già stati, però Maria guarda intensamente Andrea e dice: "Devo assolutamente fare una cosa, vieni con me!" Lo prende per mano e scendono entrambi dal bus. Si avvicinano alla fontana, Maria si guarda attorno e poi entra nella fontana. Andrea non ci può credere, si guarda anche lui attorno per essere sicuro che non ci sia la polizia. Entra per prenderla e scappare via. L'afferra per un braccio, lei si gira di scatto e lo bacia. Andrea rimane impietrito dal gesto inaspettato.

A videójátékosok szerelmesei valószínűleg tudják, hogy „Assassin’s Creed” utolsó missziója és „Assassin’s Creed: Brotherhood” majdnem kizárólagosan a várban és úgy általánosságban Rómában játszódik.

Mária és Andrea végigmennek a hídon, amely átszeli a Teverét, és meglátogatják a hatemeletes építményt.

A fiatalok megállnak, hogy megnézzenek minden szintet. A túra végén éhesen kilépnek a várból, és bemennek az első pizzériába, ami útjukba esik. Jóllaknak egy finom négysajtos pizzával, és kipihenik magukat egy jéghideg Coca-Cola mellett.

Nemsokkal később újra felszállnak az autóbuszra, és továbbhaladnak a következő állomás felé: Trevi-kút.

Itt is voltak már, de Mária intenzíven nézi Andreát és azt mondja: „Muszáj, hogy megtegyek valamit, gyere velem!” Kézen fogja, és mindketten leszállnak a buszról. Odamennek a szökőkúthoz, Mária körülnéz, aztán bemegy a szökőkútba. Andrea nem tudja elhinni, ő is körülnéz, hogy megbizonyosodjon arról, hogy nincs jelen a rendőrség. Ő is bemegy, hogy megfogja és elrohanjanak. Kézen ragadja, Mária hirtelen megfordul és megcsókolja. Andrea kővé dermed ettől a váratlan gesztustól.

Sente un'esplosione di emozioni: da una parte la passione per Maria e dall'altra il brivido della trasgressione e il timore di essere visti dalla polizia.

I due si guardano e, come se si leggessero nel pensiero, corrono fuori dalla fontana e si fermano in un vicolo. Hanno ambedue il fiatone, si siedono su uno scalino e scoppiano a ridere. “Ma sei matta?” dice Andrea, “come ti è venuto in mente di fare quest'azione? Dovrei essere veramente arrabbiato con te e invece è stato fantastico! Mi sono sentito così vivo ed eccitato in quel momento!”

Maria riprende fiato e risponde: “Non lo faccio più, lo giuro! Ma sono anni che sogno di farlo, da quando ho visto il film *La dolce vita* di Fellini.” Entrambi scoppiano a ridere e, anche se bagnati, riprendono il bus per la prossima tappa: via Veneto.

Giunti alla fermata di via Vittorio Veneto, scendono dall'autobus e Maria dice: “Ma io ho già visto questa strada!” Andrea risponde: “Magari è un po' diversa da come la ricordi, ma l'hai certamente vista nel film di Fellini che hai menzionato prima.”

“Sì, è vero! Riconosco diverse cose” ribatte Maria.

“Bene. Lungo questa strada puoi ammirare diversi hotel, ristoranti, bar e negozi.

Érzelmi kitöréseket tapasztal: egyfelől Mária iránti szenvedélyt, másfelől a szabálysértés miatti borzongást és attól való félelmet, hogy rajtakapja őket a rendőrség.

Egymásra néznek, és mintha olvasnának egymás gondolataiban, kifutnak a szökőkútból, és egy sikátorban állnak meg. Mindketten lihegnek, leülnek egy lépcsőfokra, és nevetésben törnek ki. „Megőrültél?” — mondja Andrea. „Hogy jutott eszedbe ilyen csinálni? Nagyon mérgesnek kellene lennem rád, és mégis fantasztikus volt! Olyan élőnek és izgatottnak éreztem magam abban a pillanatban!”

Mária kifújja magát és válaszol: „Nem fogok többé ilyen tenni, esküszöm! De évek óta erről álmodom, amióta csak láttam Fellini „Az édes élet” című filmjét. Mindketten nevetésben törnek ki, és még ha vizesen is, újra felszállnak a buszra a következő megálló a via Veneto felé.

A via Veneto megállóhoz érve, leszállnak a buszról, és Mária azt mondja: „Én már láttam ezt az utcát!”

Andrea válaszol: „Talán kissé eltér az emlékeidtől, de biztosan láttad a Fellini filmben, amit korábban említettél.”

„Igen, igaz! Több dolog is ismerős” — válaszol Mária.

„Jól van. Ebben az utcában különböző hoteleket, éttermeket, kávézókat és üzleteket csodálhatsz meg.

Ho voluto fermarmi qui così puoi approfittare di tutti questi negozi per acquistare un regalino ai tuoi genitori. Che ne pensi?” dice Andrea.

“Penso sia un’ottima idea” risponde Maria. Entrano nel primo negozio che incontrano e trascorrono l’ora successiva a curiosare tra scaffali ed espositori lungo tutta la strada.

Due magliette e una decina di souvenir riempiono lo zainetto di Maria che ha pensato a un piccolo regalo per i genitori, i parenti stretti e per la sua migliore amica.

Il tempo passa velocissimo e tra un acquisto e l’altro i ragazzi arrivano alla fine della strada e si trovano davanti a piazza Barberini. Incrociano subito la Fontana delle Alpi e, proseguendo verso il centro, rimangono affascinati dalla Fontana del Tritone.

Riprendono il bus e, dopo essere passati da stazione Termini (stazione ferroviaria principale di Roma), giungono davanti alla Basilica di Santa Maria Maggiore situata nell’omonima piazza. La chiesa ha dimensioni monumentali e Maria decide di scendere dall’autobus per vederla anche nel suo interno. Nel momento in cui varca la soglia non può fare a meno di notare il pavimento a mosaico che caratterizza la struttura. Come in tutte le altre chiese, le statue, i dipinti e le decorazioni lasciano a bocca aperta ogni turista.

Azért akartam itt megállni, hogy kis ajándékot vehessél szüleidnek ezekben a boltokban. Mit szólsz?” — mondja Andrea.

„Kitűnő ötletnek tartom.” — válaszol Mária. Belépnek az újukba eső első üzletbe, és a következő órát azzal töltik, hogy az utcán végighaladva a boltok polcai és állványai között nézelődnek.

Mária hátizsákja megtelik két pólóval és mintegy tíz szuvenirrel, amit Mária ajándékként gondolt szülei, közeli rokonok és legjobb barátnője részére.

Az idő gyorsan telik, vásárlás közben a fiatalok az utca végére érnek, és a Barberini téren találják magukat. Azonnal felbukkan előttük az Alpok-szökőkút, és a tér közepe felé haladva a Tritone szökőkút bűvöli el őket.

Újra felszállnak a buszra, és miután elhaladnak Termini, Róma fő vasútállomása előtt, megérkeznek a Santa Maria Maggiore-bazilika elé, amely ugyanazon nevű téren található. A templom hatalmas, és Mária úgy dönt, hogy leszáll a buszról és belülről is megnézi. Ahogy átlépi a küszöböt elkerülhetetlenül észreveszi, hogy a padlózat mozaikból van, ami az épület jellegzetessége. Mint minden más templomban, a szobrok, a festmények és a dekorációk minden turista csodálatát kiváltják.

Il sole sta per tramontare e Maria e Andrea prendono il bus per tornare al Colosseo.

La giornata è stata intensa e piena di emozioni e una cena romantica è esattamente ciò che ci vuole. Un cocktail di gamberi come antipasto, un piatto di linguine con gamberetti e zucchine per primo, un filetto di pesce spada sopra un letto di insalata per secondo e una coppa di gelato artigianale per concludere.

È giunta l'ora di riposare. I due ragazzi arrivano in albergo, salgono le scale ed entrano nell'ospitale camera dove si concedono un meritato riposo.

A nap lemenőben van, Mária és Andrea felszállnak a buszra, hogy visszatérjenek a Colosseumhoz.

Intenzív és érzelmekkel teli volt ez a nap, és egy romantikus vacsora nem maradhat el. Rákkoktél előételként, egy tányér rákos-cukkinis linguini első fogásként, kardhal filé salátaágyon második fogásként és házilag készült fagylaltkehely befejezésül.

Elérkezett a pihenés ideje. A két fiatal megérkezik a szállodába, felmennek a lépcsőn, és bemennek a barátságos szobába, ahol átadják magukat a megérdemelt pihenésnek.

Capitolo 8

Una giornata al mare

Il cinguettio degli uccelli annuncia un nuovo giorno. Maria e Andrea sono ancora addormentati avvolti da un abbraccio reciproco. La finestra è rimasta aperta tutta la notte e una rondine entra nella stanza, volteggiando sopra il letto, sveglia i due amanti col suo canto e poi esce per scomparire tra i tetti della città.

Al dolce risveglio fa seguito una doccia tiepida e una colazione abbondante. Andrea ha in programma qualcosa che Maria non può assolutamente immaginare. Lei è sicura di andare ancora in giro tra monumenti e siti storici, ma la proposta del suo cicerone la spiazza completamente.

“Tesoro, hai un costume da bagno?” chiede Andrea.

“No. A Roma non c'è il mare e non ho pensato di trascorrere il mio tempo in piscina” ribatte Maria.

Andrea sorride e dice: “In effetti la maggior parte dei turisti non sa che una frazione di Roma si affaccia sul mare e si chiama Lido di Ostia. I romani la chiamano semplicemente la spiaggia di Roma.”

8. Fejezet

Egy nap a tengerparton

A madarak csiripelése jelenti be egy új nap érkezését. Mária és Andrea még egymást kölcsönösen átkarolva alszanak. Az ablak egész éjszaka nyitva maradt, egy fecske berepül a szobába, az ágy felett köröz, énekével felébreszti a szerelmes párt, aztán kirepülve eltűnik a város háztetői között.

Az édes ébresztő után egy langyos zuhany és egy kiadós reggeli következik. Mária el sem tudja képzelni, mit tervezett Andrea mára. Biztos abban, hogy további emlékműveket és történelmi helyeket fognak meglátogatni. Idegenvezetőjének javaslata azonban teljesen meglepi.

„Kincsem, hoztál fürdőruhát?” — kérdezi Andrea. „Nem. Rómának nincs tengerpartja, és nem gondoltam arra, hogy uszodában töltsen el az időmet” — válaszol Mária.

Andrea mosolyog és azt mondja: „Valóban a turisták többsége nem tudja, hogy Róma egy kerülete a tengerpartra néz, Lido di Ostia a neve. A rómaiak egyszerűen Róma tengerpartjának hívták.”

Maria, meravigliata, replica: “Caspita, questo non lo sapevo! Vuoi dire che siamo vicini al mare? Io sono sempre andata in piscina o al lago Balaton, ma il mare l’ho visto solo quando avevo 5 anni e non me lo ricordo neppure. In quanto tempo si arriva al Lido?”

“Poco più di 30 minuti. Preparati, andiamo a comprare un costume e poi trascorriamo la giornata al mare con i miei amici. Ti va?” risponde Andrea.

Maria annuisce e poi gli salta in braccio e lo riempie di baci.

Usciti dall’albergo, Andrea porta Maria in un negozio sportivo pieno di costumi da bagno. La ragazza ne guarda diversi, ma uno in particolare attrae la sua attenzione. La commessa la aiuta a trovare la sua misura, lo prova nel camerino e chiama Andrea per un parere. Il costume color verde smeraldo è perfetto, sembra essere stato cucito per lei.

Soddisfatti dell’acquisto, i ragazzi tornano in hotel e si preparano per la partenza. Due asciugamani, i costumi e Andrea ha pensato anche alla lozione per proteggere la pelle dai raggi solari.

Poco dopo montano in macchina e partono con entusiasmo.

Mária csodálkozva válaszol: „Nahát? Ezt nem tudtam! Azt akarod mondani, hogy közel vagyunk a tengerhez? Én mindig uszodába vagy a Balatonhoz mentem, a tengert csak 5 éves koromban láttam, és nem is emlékszem már rá. Mennyi idő alatt érünk a tengerpartra?”

„Kicsit több, mint 30 perc. Készülj el, megyünk fürdőruhát venni, aztán a tengerparton töltjük el a napot a barátaimmal. Benne vagy?” — válaszol Andrea.

Mária bólint, aztán Andrea karjaiba ugrik, és csókokkal árasztja el.

Elhagyva a szállodát, Andrea elviszi Máriát egy sportboltba, ahol rengeteg fürdőruha van. A lány körbenéz, az egyik különösen megragadja a figyelmét. Az eladó segít megtalálni neki a megfelelő méretet, Mária felpróbálja a próbafülkében, és odahívja Andreát, hogy kikérje véleményét. A smaragdzöld fürdőruha tökéletes, mintha rá varrták volna.

A vásárlással elégedetten a fiatalok visszatérnek a hotelbe és elkészülnek az indulásra. Két törölköző, fürdőruhák, és Andrea gondolt a napkrémre is, hogy védjék bőrüket a napsugaraktól.

Nemsokkal később kocsiba szállnak és lelkesen útnak erednek.

Durante il viaggio ascoltano un paio di canzoni di Laura Pausini e Andrea Bocelli e in breve tempo giungono a destinazione.

Maria scende dall'auto e fa un respiro profondo per ossigenare i polmoni con l'aria del mare. È pieno di ragazzi, ragazze e famiglie in costume da bagno. Di fronte c'è uno stabilimento balneare e al suo ingresso un amico di Andrea gesticola per farsi notare.

Maria e Andrea lo raggiungono e lui li saluta calorosamente. Poi consiglia di pranzare tutti assieme perché ormai è passato mezzogiorno.

I nuovi arrivati giungono al tavolo posto sul terrazzo di fronte al mare e salutano gli amici. Pranzano con pietanze leggere a base di pesce appena pescato.

L'atmosfera è serena e la compagnia molto simpatica. Andrea nota che Maria a volte è distratta e non sempre partecipa alla conversazione. Preoccupato di questo le chiede come sta e lei, con un sorriso enorme e occhi amorevoli, risponde che non potrebbe andare meglio di così. Si scusa per essere distratta, ma spiega che un panorama così bello le toglie il fiato e la lascia senza parole.

Útközben meghallgatnak egy pár dalt Laura Pausinitől és Andrea Boccellitől, és rövid időn belül megérkeznek.

Mária kiszáll az autóból, mély levegőt vesz, hogy a tenger levegőjével töltsse fel tüdejét. Rengeteg fiú, lány és család van már ott fürdőruhában. Szemben velük van egy tengeri fürdőhely, bejáratánál Andrea egyik barátja integet, hogy észrevegyék.

Mária és Andrea odamennek hozzá, ő lelkesen üdvözli őket. Azután azt tanácsolja, hogy együtt ebédeljenek, mivel már elmúlt dél.

Az újonnan érkezők leülnek az asztalhoz a teraszon a tengerrel szemben, és köszöntik a barátokat. Frissen kifogott hal alapú fogásokat esznek ebédre.

A hangulat kellemes, a társaság nagyon szimpatikus. Andrea észreveszi, hogy Mária néha figyelmetlen és nem mindig vesz részt a társalgásban. Emiatt aggódva megkérdezi tőle, hogy van, és Mária nagy mosollyal és szeretetteljes szemekkel azt válaszolja, hogy nem is lehetne jobban. Bocsánatot kér, hogy nem figyelt; elmagyarázza, hogy egy ilyen szép panorámától neki eláll a lélegzete és torkán akad a szó.

Dal terrazzo, infatti, è possibile ammirare un meraviglioso mare azzurro che si perde all'orizzonte, bagnanti che si divertono, barche e motoscafi che appaiono in lontananza, gabbiani che volteggiano in un cielo senza nuvole.

Maria dice: “Per te tutto questo è normale, ma per me è un’emozione continua. Mia mamma mi leggeva tante favole quando ero bambina e io ho continuato a leggerne anche da adolescente e da adulta, ma nessuna di quelle che ho letto si avvicina a quella che sto vivendo personalmente. La favola più bella è la mia.”

Commosso da queste parole, Andrea si alza in piedi e propone un brindisi per la sua principessa con l’augurio che il momento magico duri per sempre.

Alla fine del pranzo i ragazzi si spostano in spiaggia e si sdraiano sotto gli ombrelloni. Dopo aver mangiato non si entra in acqua, quindi fanno prima una partita a carte e poi prendono il pallone per giocare sulla riva.

Trascorso un po’ di tempo, Andrea prende Maria in braccio e la porta in acqua. La bagna poco per volta per abituarla alla temperatura e poi insieme iniziano a nuotare. Organizzano una gara con gli amici e Maria dimostra di essere un’ottima nuotatrice.

A teraszról valóban megcsodálható a csodaszép kék tenger, amely eltűnik a horizonton, a jókedvű fürdőzők, a távolban feltűnő bárkák és motorcsónakok, továbbá a felhőtlen égből köröző sirályok.

Mária azt mondja: „Neked mindez természetes, de nekem élmények szakadatlan sorozata. Anyukám sok mesét olvasott nekem gyerekkoromban, tinédzserként és felnőttként is olvastam őket, de az olvasottak egyike sem közelíti meg azt, amit most személyesen élek meg. Az én mesém a legszebb mese.”

Ezektől a szavaktól meghatódva, Andrea feláll, és tósztot mond azt kívánva hercegnőjének, hogy e csodás pillanat örökké tartson.

Az ebéd befejeztével a fiatalok a tengerpartra mennek, és lefekszenek a napernyő alá. Ebéd után nem tanácsos a vízbe menni, így először egy kártyapartit játszanak, aztán labdát ragadnak és a tengerparton fociznak.

Kis idő elteltével Andrea karjába veszi Máriát, és a vízbe viszi. Fokozatosan meríti bele, hogy hozzászokjon a hőmérséklethez, aztán elkezdenek úszni. Versenyt rendeznek a barátokkal, és Mária kitűnő úszónak bizonyul.

Con una compagnia così simpatica il tempo passa velocissimo e giunge sera. Le sorprese però non sono finite. I maschietti si assentano per alcuni minuti e tornano con una chitarra, della legna, un sacco pieno di panini e salsicce da cucinare.

Andrea si rivolge a Maria e dice: “Mio dolce fiorellino, ho pensato che ti avrebbe fatto piacere trascorrere una notte diversa dalle altre. Cosa ne pensi di cenare attorno al fuoco, fare dei bagni notturni, cantare tutti assieme e guardare le stelle cadenti?”

Maria positivamente sorpresa replica: “Penso che tu abbia sempre delle ottime idee!”

Il gruppo di amici rimane sveglio fino alle 3:00 di notte e poi, poco per volta, tutti chiudono gli occhi. Alle 3:15 anche Maria e Andrea iniziano il loro viaggio nel mondo dei sogni, ma solo dopo aver avvistato assieme 20 stelle cadenti.

Alle 7:30 si svegliano ancora abbracciati. Una barca è appena arrivata a riva a pochi metri da loro. Due pescatori scendono e appoggiano sulla spiaggia una vasca piena di pesce fresco.

Maria, incuriosita, si avvicina e rimane meravigliata dalla varietà di pesci che ci sono. Uno dei pescatori, notando la sua curiosità, le mostra i granchi, le sogliole, le triglie e le alici.

Egy ilyen szimpatikus társasággal gyorsan telik az idő és este lesz. De a meglepetéseknek még nincs vége. A fiúk eltűnnek néhány percre, és egy gitárral, fával, egy zacskó zsemlével és főznivaló kolbásszal térnek vissza.

Andrea Máriához fordul és azt mondja: „Kedves virágszálam, azt gondoltam, hogy kedvedre lenne az eddigiekhez képest különböző módon eltölteni az éjszakát. Mit szólsz, ha a tűz körül vacsorázunk, éjszakai fürdőzünk, mindannyian együtt dalolunk és hulló csillagokat nézünk?”

Mária kellemesen meglepődve válaszol: „Azt gondolom, hogy neked mindig kitűnő ötleteid vannak!”

A baráti társaság éjjel 3 óráig ébren marad, aztán lassan mindenki lehunyja a szemét. 3.15-kor Mária és Andrea is elkezdik álombeli utazásukat, de csak miután együtt megfigyeltek hús hulló csillagot.

7.30-kor egymás karjaiban ébrednek fel. Egy hajó érkezett a tengerpartra néhány méterre tőlük. Kiszáll két halász, és a partra helyeznek egy friss halakkal teli kádat.

Mária kíváncsian odamegy és elcsodálkozik azon, hogy milyen sok féle hal van. Az egyik halász, látván Mária kíváncsiságát, megmutatja neki a rákokat, a nyelvhalakat, a márnákat és a szardellákat.

La maggior parte di essi si muove ancora e Maria è già entusiasta di come è iniziata la giornata.

Nagy többségük még mozog, és Mária máris lelkes attól,
ahogy ez a nap kezdődött.

Capitolo 9

Ritorno a casa

La gita al mare è stata senza dubbio divertente, entusiasmante e romantica allo stesso tempo.

È arrivato però il momento di tornare in albergo. Mancano solo poche ore alla partenza di Maria per l'Ungheria. I due innamorati hanno sempre evitato il discorso per non pensare alla loro separazione, ma ora non può più essere posticipato.

In auto, nel percorso che porta all'albergo, Maria è taciturna anche se Andrea cerca in tutti i modi di farla divertire. L'idea di separarsi dal suo nuovo amore la rende terribilmente triste. Più passa il tempo e più prende piede la sensazione di vuoto nel suo cuore.

Cerca di convincersi che è stato il sogno di una settimana e che adesso la vita reale l'aspetta. Non ci può fare nulla, è così che va la vita. Forse l'aver gettato le monete nella fontana di Trevi non è servito a nulla. In fondo chi crede più a queste favole?

9. Fejezet

Hazatérés

A tengerparti kirándulás kétségkívül szórakoztató, élvezetes és romantikus is volt egyben.

Elérkezett azonban az idő, hogy visszatérjenek a szállodába. Néhány óra múlva Máriának indulnia kell Magyarországra. A két szerelmes mindig elkerülte az elválás témáját, de most már nem lehet tovább halogatni.

Az autóban szállodába menet Mária hallgatag, hiába próbálja Andrea mindenféle módon felvidítani. Az új szerelmétől való elválás gondolata szörnyen elszomorítja. Minél inkább halad az idő, annál inkább megveti lábát szívében az üresség érzése.

Próbálja meggyőzni magát, hogy ez egy hétig tartó álmom volt, és most várja őt a valós élet. Nem tehet semmit, ez az élet. Talán semmire sem volt jó az, hogy a Trevi-kútba érmét dobott. Végül is ki az, aki hisz az ilyen mesékben?

E invece no! Ora che ha scoperto che la vita può essere così bella, così emozionante e così vivace non è più disposta a riprendere le vecchie abitudini. Ha capito che la vita è fatta per essere vissuta, i desideri vanno realizzati e i sogni sono fatti per essere avverati.

Non si può tornare indietro da tutto questo, non si può scoprire qualcosa di bello per poi rinnegarlo.

Gli occhi di Maria, prima inumiditi dalle lacrime, iniziano a brillare nuovamente. Ha deciso di credere alla leggenda della Fontana di Trevi, ha deciso di voler ancora provare nuove emozioni, ha deciso di affrontare la sua vita con gioia e vivacità.

All'improvviso si gira verso Andrea e dice: “Amore, io devo partire questa sera, ma non voglio rinunciare a tutto questo! Non voglio rinunciare a te!”

A queste parole Andrea si illumina e risponde: “Ne sono felicissimo Maria! Speravo che me lo dicessi. Ti faccio una proposta: quando torni in Italia ci incontriamo a Napoli per una nuova avventura. Io ho amici in tutta Italia che ci possono ospitare e ogni volta che torni da me io ti prometto che ti faccio conoscere un altro pezzetto del Paese. Che ne pensi?”

De nem! Most, hogy felfedezte, hogy az élet ilyen szép, ilyen felcsigázó, ilyen élénk is lehet, nem hajlandó újra felvenni a régi szokásait. Megértette, hogy az életet élni kell, a vágyakat meg kell valósítani, és az álmokat azért szőjjük, hogy valóra is váltsuk.

Nem lehet mindezt visszafordítani, nem lehet valami szépet felfedni, aztán letagadni.

Mária szemei, korábban könnyektől nedvesen, újra csillogni kezdenek. Eldöntötte, hogy hinni fog a Trevi-kút legendájában, eldöntötte, hogy új élményeket akar átélni, eldöntötte, hogy életével örömmel és élettelen fog szembenézni.

Hirtelen Andrea felé fordul és azt mondja: „Szerelmem, ma este el kell, hogy menjek, de nem akarok minderről lemondani! Nem akarok rólad lemondani!”

Ezekre a szavakra Andrea felderül, és válaszol: „Ennek nagyon örülök! Reméltem, hogy ezt mondod. Azt javaslom, hogy amikor Olaszországba visszajössz, Nápolyban találkozunk egy új kalandra. Nekem egész Olaszországban vannak barátaim, akik vendégül tudnak minket látni, és minden alkalommal, amikor visszatérsz hozzám, ígérem az ország egy-egy újabb részét mutatom majd meg neked. Mit szólsz?”

Senza esitazione alcuna Maria accarezza Andrea e replica:
“Ne puoi essere certo! Ci vediamo fra tre settimane esatte!”

Giunti in albergo, Andrea aiuta Maria a preparare le valigie e poi l'accompagna in aeroporto. Si lasciano con un bacio sapendo entrambi che non si tratta di un addio ma di un semplice arrivederci.

Minden hezitálás nélkül Mária megsimogatja Andreát és válaszol: „Biztos lehetsz benne! Pontosan három hét múlva találkozunk!”

A szállodába érkezvén Andrea segít Máriának összekészíteni a bőröndöt, aztán elkíséri a reptérre. Egy csókkal búcsúznak el egymástól tudván, hogy nem egy végleges „Isten veledről”, hanem egy hamarosan bekövetkező „vizontlátásról” van szó.